

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk

- ★ **Rådets forordning (EF) nr. 1091/2003 af 18. juni 2003 om anden ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2341/2002 om fastsættelse for år 2003 af fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger** 1
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1092/2003 af 25. juni 2003 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 14
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1093/2003 af 24. juni 2003 om ændring af forordning (EF) nr. 668/2001 for så vidt angår forøgelse af den mængde, der er til rådighed for den løbende licitation med henblik på eksport af byg, som det tyske interventionsorgan ligger inde med 16
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1094/2003 af 24. juni 2003 om ændring af forordning (EF) nr. 1081/2002 for så vidt angår forhøjelse af den i løbende licitation udbudte mængde med henblik på eksport af byg, som er i det franske interventionsorgans besiddelse 18
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1095/2003 af 25. juni 2003 om ændring af forordning (EF) nr. 1500/2001 for så vidt angår forhøjelse af den i løbende licitation udbudte mængde med henblik på eksport af byg, som er i det finske interventionsorgans besiddelse 20
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1096/2003 af 25. juni 2003 om ændring af forordning (EF) nr. 953/2002 for så vidt angår forhøjelse af den i løbende licitation udbudte mængde med henblik på eksport af byg, som er i det belgiske interventionsorgans besiddelse 22
- Kommissionens forordning (EF) nr. 1097/2003 af 25. juni 2003 om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger, der blev indgivet i juni 2003 om importlicenser for visse svinekødsprodukter i forbindelse med den ordning, der er fastsat i de aftaler, som Fællesskabet har indgået med Republikken Polen, Republikken Ungarn, Den Tjekkiske Republik, Den Slovakiske Republik, Republikken Bulgarien og Rumænien 24

Pris: 18 EUR

(Fortsættes på omslagets anden side)

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

Kommissionens forordning (EF) nr. 1098/2003 af 25. juni 2003 om fastsættelse af den mængde, der er til rådighed for fjerde kvartal af 2003 for bestemte svinekødsprodukter under den ordning, der er fastsat i frihandelsaftalerne mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Estland, Letland og Litauen på den anden side, for så vidt angår svinekød	26
Kommissionens forordning (EF) nr. 1099/2003 af 25. juni 2003 om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger, der blev indgivet i juni 2003 om importlicenser for visse produkter inden for svinekødssektoren i forbindelse med Rådets forordning (EF) nr. 774/94 om åbning og forvaltning af en række EF-toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet, svinekød, fjerkrækød, hvede og blendsød af hvede og rug samt klid og andre restprodukter	28
Kommissionens forordning (EF) nr. 1100/2003 af 25. juni 2003 om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger, der blev indgivet i juni 2003 om importlicenser for toldkontingenter for indførsel af bestemte svinekødsprodukter for perioden 1. juli til 30. september 2003	30
Kommissionens forordning (EF) nr. 1101/2003 af 25. juni 2003 om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger, der blev indgivet i juni 2003 om importlicenser for visse svinekødsprodukter i forbindelse med den ordning, der er fastsat i den aftale, som Fællesskabet har indgået med Slovenien	32
Kommissionens forordning (EF) nr. 1102/2003 af 25. juni 2003 om fastsættelse af produktionsrestitutionen for de olivenolier, der benyttes til fremstilling af visse former for konserver	34
Kommissionens forordning (EF) nr. 1103/2003 af 25. juni 2003 om fastsættelse af importtold for ris	35
★ Rådets direktiv 2003/48/EF af 3. juni 2003 om beskatning af indtægter fra opsparring i form af rentebetalinger	38
★ Rådets direktiv 2003/49/EF af 3. juni 2003 om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater	49
II Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk	
Kommissionen	
2003/469/EF:	
★ Kommissionens beslutning af 27. november 2002 om Tysklands støtteordning »Thüringens driftskapitalprogram« ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2003) 4359)	55
2003/470/EF:	
★ Kommissionens beslutning af 24. juni 2003 om tilladelse til visse alternative metoder til mikrobiologisk undersøgelse af kød bestemt til Finland og Sverige ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2003) 1928)	66
Retsakter vedtaget i henhold til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union	
★ Fælles strategi 2003/471/FUSP vedtaget af Det Europæiske Råd af 20. juni 2003 om ændring af fælles strategi 1999/414/FUSP over for Rusland med henblik på at forlænge dens gyldighedsperiode	68

Indhold (fortsat)

★ Rådets fælles aktion 2003/472/FUSP af 24. juni 2003 om videreførelse af Den Europæiske Unions samarbejdsprogram for ikke-spredning og nedrustning i Den Russiske Føderation	69
★ Rådets fælles aktion 2003/473/FUSP af 25. juni 2003 om Den Europæiske Unions bidrag til bilæggelse af konflikten i Georgien/Sydossetien	72

I

(Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1091/2003**af 18. juni 2003**

om anden ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2341/2002 om fastsættelse for år 2003 af fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 af 20. december 2002 om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne som led i den fælles fiskeripolitik⁽¹⁾, særlig artikel 20, stk. 1 og 4,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Forordning (EF) nr. 2341/2002⁽²⁾ fastsætter for 2003 fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger.
- (2) Hvad angår Fællesskabets loddefiskeri i grønlandske farvande, er der fastsat fiskerimuligheder herfor i den fjerde protokol om betingelserne for det fiskeri, der er fastsat i fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på den ene side og den danske regering og det grønlandske landsstyre på den anden side⁽³⁾. Fællesskabet tildeles 70 % af Grønlands andel af lodde-TAC'en, som fastsættes i juni, og alle medlemsstaterne har adgang hertil. For at sommerfiskeriet kan starte tidligere, end det har været tilfældet i de senere år, bør Kommissionen have bemyndigelse til at træffe afgørelse herom.
- (3) I overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Kongeriget Norge⁽⁴⁾, har Fællesskabet afholdt konsultationer med Kongeriget Norge. Delegationerne har vedtaget at henstille til deres respektive myndigheder, at Norge får adgang til at fange en kvote på 40 000 tons tobis i EF-farvande, medens kvoterne på

2 500 tons nordsøkuller og 1 500 tons nordsørødspætter overføres fra Norge til Fællesskabet. Det er desuden blevet vedtaget at henstille, at Fællesskabet får adgang til at fange 48 493 tons atlantisk-skandinavisk sild i norske farvande nord for 62 °N, at Norge får adgang til at fange 48 493 tons atlantisk-skandinavisk sild i EF-farvande nord for 62 °N, og at Fællesskabets andel af den fælles NEAFC-kvote for makrel i internationale farvande fastsættes til 7 520 tons makrel. Der bør træffes de nødvendige foranstaltninger til implementering af resultaterne af konsultationerne i fællesskabslovgivningen.

- (4) Ifølge det godkendte referat af konklusionerne fra fiskerikonsultationerne mellem Det Europæiske Fællesskab og Norge af 20. december 2002 skal parterne henstille til deres respektive myndigheder, at Det Europæiske Fællesskab får adgang til at fange 40 000 tons sperling som tobis i område IV (norske farvande).
- (5) I overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på den ene side og den danske regering og det færøske landsstyre på den anden side⁽⁵⁾, har Fællesskabet afholdt konsultationer med det færøske landsstyre. Delegationerne vedtog at henstille til deres respektive myndigheder, at parterne får adgang til at fange 6 022 tons atlantisk-skandinavisk sild i hinandens farvande nord for 62 °N. Der bør træffes de nødvendige foranstaltninger til implementering af resultaterne af konsultationerne i fællesskabslovgivningen.
- (6) Så længe der ikke foreligger en langsigtet forvaltningsaftale for blåhvillingbestanden med de berørte kyststater, bør Fællesskabet fastsætte en kvote på 250 000 tons, som alle medlemsstater har adgang til i ICES-afsnit I, II, V, VI, VII, XII og XIV (internationale farvande).

⁽¹⁾ EFT L 358 af 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ EFT L 356 af 31.12.2002, s. 12. Senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 728/2003 (EUT L 105 af 26.4.2003, s. 3).

⁽³⁾ EFT L 209 af 2.8.2001, s. 2.

⁽⁴⁾ EFT L 226 af 29.8.1980, s. 48.

⁽⁵⁾ EFT L 226 af 29.8.1980, s. 12.

- (7) Organisationen for Fiskeriet i Det Nordvestlige Atlanterhav (NAFO) vedtog i januar 2003 en TAC på 13 000 tons for dybhavsrejer i NAFO-afsnit 3L for Fællesskabet. Fællesskabet bør derfor implementere denne foranstaltning.
- (8) Som følge af Fællesskabets hasteforanstaltninger i form af forbud mod torskefiskeri med trawl for alle fartøjer i EF-farvande i Østersøen fra 15. april til 31. maj 2003, har Estland anmodet om, at der gives tilladelse til estisk trawlfiskeri i EF-farvande fra 1. september til 15. oktober i år. Rådet finder det hensigtsmæssigt at ændre del II i bilag VI til forordning (EF) nr. 2341/2002 i overensstemmelse hermed.
- (9) Som følge af ekstraordinære omstændigheder har Litauen anmodet EF om at få den sildekvote på 800 tons tilbage, som Litauen gav Fællesskabets adgang til at fiske i dets farvande i 2003, således at EF-kvoten begrænses tilsvarende. Til gengæld har Litauens myndigheder lovet at tilbyde Fællesskabet 800 tons sild i sine farvande ud af den nationale kvote, som IBSFC fastsætter for 2004. Rådet finder det hensigtsmæssigt at ændre bilag IA til forordning (EF) nr. 2341/2002 i overensstemmelse hermed.
- (10) Forordning (EF) nr. 2341/2002 bør ændres i overensstemmelse hermed —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 2341/2002 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 3 tilføjes som stk. 4:

»4. Kommissionen fastsætter fiskerimulighederne for lodde i område V og XIV (grønlandske farvande) for Fællesskabet til 70 % af Grønlands andel af lodde-TAC'en, så snart denne TAC er fastsat. Efter overførsel af 30 000 tons til Island, 10 000 tons til Færøerne og 6 700 tons til Norge vil den resterende mængde være til rådighed for samtlige medlemsstater.«

2) Bilag IA ændres i overensstemmelse med bilag I til nærværende forordning.

3) Bilag IB ændres i overensstemmelse med bilag II til nærværende forordning.

4) Bilag IC ændres i overensstemmelse med bilag III til nærværende forordning.

5) Bilag ID ændres i overensstemmelse med bilag IV til nærværende forordning.

6) Bilag IE ændres i overensstemmelse med bilag V til nærværende forordning.

7) Bilag VI ændres i overensstemmelse med bilag VI til nærværende forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Luxembourg, den 18. juni 2003.

På Rådets vegne

G. DRYS

Formand

BILAG I

I bilag I A til forordning (EF) nr. 2341/2002 skal oplysningerne om sild i område IIId (litauiske farvande) affattes således:

»Art: Sild <i>Clupea harengus</i>		Område: IIId (litauiske farvande)
Danmark	477	(1) Til rådighed for Danmark, Tyskland, Finland og Sverige inden for de respektive kvoter for IIIdcd (EF-farvande). (2) Heraf skal 500 tons fratrækkes i Fællesskabets andel af TAC for IIIdcd (EF-farvande).«
Tyskland	358	
Sverige	165	
	500 (1)	
EF	1 500 (2)	
TAC	143 349	

BILAG II

I bilag IB til forordning (EF) nr. 2341/2002 skal oplysningerne om tobis i område »Ila, Skagerrak, Kattegat, Nordsøen«, kuller i område »Ila (EF-farvande), Nordsøen«, rødspætte i område »Ila (EF-farvande), Nordsøen« og om sperling i område »IV (norske farvande)« affattes således:

»Art: Tobis <i>Ammodytidae</i>		Område: Ila ⁽¹⁾ , Skagerrak, Kattegat og Nordsøen ⁽¹⁾
Danmark	776 336	⁽¹⁾ EF-farvande, undtagen farvande inden for 6 sømil fra Det Forenede Kongeriges basislinjer ved Shetlandsøerne, Fair Isle og Foula. ⁽²⁾ Undtagen Danmark og Det Forenede Kongerige. ⁽³⁾ Denne kvote består af tobis, sperling, højst 2 000 tons brisling og uundgåelige bifangster af blåhvilling. Brisling og højst 6 000 tons sperling må tages i IVa nord for 56° 30' N. Sådanne sperlingfangster er dog betinget af, at der efter anmodning fra Kommissionen gives nærmere oplysninger om mængden og sammensætningen af eventuelle bifangster. ⁽⁴⁾ Skal tages i Nordsøen.«
Det Forenede Kongerige	16 969	
Alle medlemsstater	29 695 ⁽²⁾	
EF	823 000	
Norge	75 000 ⁽⁴⁾	
Færøerne	20 000 ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	
TAC	918 000	
»Art: Kuller <i>Melanogrammus aeglefinus</i>		Område: Ila (EF-farvande), Nordsøen
Belgien	446	⁽¹⁾ Med undtagelse af ca. 2 634 tons industribifangster. ⁽²⁾ TAC aftalt i forbindelse med fiskerikonsultationer mellem Det Europæiske Fællesskab og Norge om år 2003. Parternes andele af TAC udgør efter de aftalte ombytninger: EF: 44 655 tons, Norge: 7 080 tons.
Danmark	3 064	
Tyskland	1 950	
Frankrig	3 398	
Nederlandene	334	
Sverige	216	
Det Forenede Kongerige	32 613	
EF	42 021 ⁽¹⁾	
Norge	7 080	
TAC	51 735 ⁽²⁾	

Særlige betingelser:

Inden for ovennævnte kvoter må der højst tages nedennævnte mængder i de angivne områder:

	Norske farvande
EF	31 357«

»Art: Rødspætte <i>Pleuronectes platessa</i>		Område: Ila (EF-farvande), Nordsøen
Belgien	4 356	⁽¹⁾ TAC aftalt i forbindelse med fiskerikonsultationer mellem Det Europæiske Fællesskab og Norge om år 2003. Parternes andele af TAC'en udgør efter de aftalte ombytninger: EF: 70 781 tons, Norge: 2 469 tons.
Danmark	14 156	
Tyskland	4 083	
Frankrig	817	
Nederlandene	27 224	
Det Forenede Kongerige	20 145	
EF	70 781	
Norge	2 469	
TAC	73 250 ⁽¹⁾	

Særlige betingelser:

Inden for ovennævnte kvoter må der højst tages nedennævnte mængder i de angivne områder:

Norske farvande		
EF	30 000«	
»Art: Sperling <i>Trisopterus esmarki</i>		Område: IV (norske farvande)
Danmark	47 500 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	⁽¹⁾ Inklusive. hestemakrel, som ikke kan udskilles fra den øvrige fangst. ⁽²⁾ 80 % af denne kvote må tages som tobis.«
Det Forenede Kongerige	2 500 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
EF	50 000 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
TAC	Ikke relevant	

BILAG III

I bilag IC til forordning (EF) nr. 2341/2002 skal oplysningerne om sild i område »I, II (EF-farvande, internationale farvande)« og blåhvilling i område »I, II (det NEAFC-regulerede område)« affattes således:

»Art: Sild <i>Clupea harengus</i>		Område: I, II (EF-farvande, internationale farvande og norske farvande)
Belgien	17	(1) Må tages i IIa (EF-farvande).
Danmark	16 908	
Tyskland	2 961	
Spanien	56	
Frankrig	730	
Irland	4 377	
Nederlandene	6 051	
Portugal	56	
Finland	262	
Sverige	6 265	
Det Forenede Kongerige	10 810	
EF	48 493	
Norge	48 493 (1)	
Færøerne	6 022 (1)	
TAC	Ikke relevant	

Særlige betingelser:

Inden for ovennævnte kvoter må der højst tages nedennævnte mængder i de angivne områder:

Færøske farvande	
Belgien	2
Danmark	2 100
Tyskland	368
Spanien	7
Frankrig	91
Irland	544
Nederlandene	751
Portugal	7
Finland	33
Sverige	778
Det Forenede Kongerige	1 342
EF	6 022«

»Art: Blåhvilling <i>Micromesistius poutassou</i>		Område: I, II, V, VI, VII, XII og XIV (internationale farvande)
EF	250 000	
TAC	Ikke relevant«	

BILAG IV

I bilag ID til forordning (EF) nr. 2341/2002 skal oplysningerne om blåhvilling i område »V, VI, VII, XII og XIV⁽¹⁾« og makrel i område »IIa (EF-farvande), Skagerrak, Kattegat, IIIbcd (EF-farvande), Nordsøen« og i område »IIa (ikke-EF-farvande), Vb (EF-farvande), VI, VII, VIIIa, b, d, e, XII og XIV« affattes således:

»Art: Blåhvilling <i>Micromesistius poutassou</i>		Område: V, VI, VII, XII, XIV (EF-farvande)
Danmark	2 218	⁽¹⁾ Heraf må indtil 75 % tages i områderne VIIIc, IX, X, CECAF 34.1.1 (EF-farvande). ⁽²⁾ Må fiskes i EF-farvande i områderne II, IVa, VIa nord for 56° 30' N, VIb, VII vest for 12° V. ⁽³⁾ Hvoraf indtil 500 tons må være guldlaks (<i>Argentina spp.</i>). ⁽⁴⁾ Fangster af blåhvilling kan omfatte uundgåelige bifangster af guldlaks (<i>Argentina spp.</i>). ⁽⁵⁾ Må fiskes i EF-farvande i områderne VIa nord for 56° 30' N, VIb, VII vest for 12° V
Tyskland	8 582	
Spanien	14 304 ⁽¹⁾	
Frankrig	11 944	
Irland	17 165	
Nederlandene	26 963	
Portugal	1 073 ⁽¹⁾	
Det Forenede Kongerige	25 032	
EF	107 281	
Norge	120 000 ⁽²⁾ ⁽³⁾	
Færøerne	45 000 ⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾	
TAC	Ikke relevant	

Særlige betingelser:

Inden for ovennævnte kvoter må der højst tages nedennævnte mængder i de angivne områder:

	IVa
Norge	40 000«

»Art: Makrel <i>Scomber scombrus</i>		Område: IIa (EF-farvande), Skagerrak og Kattegat, IIIbcd (EF-farvande), Nordsøen
Belgien	483	⁽¹⁾ Omfatter denne medlemsstats fiskeri af 1 865 tons makrel i ICES-afsnit IIIa og i EF-farvande under ICES-afsnit IVab. ⁽²⁾ Inklusive 260 tons, der skal tages i norske farvande i ICES-underområde IV, på grundlag af den aftale, der blev indgået i forbindelse med de konsultationer, Det Europæiske Fællesskab på vegne af Sverige har ført med Norge om år 2003. ⁽³⁾ Når der fiskes i norske farvande, skal bifangster af torsk, kuller, sej, lubbe og hvilling fratrækkes i kvoterne for disse arter. ⁽⁴⁾ Inklusive 1 865 tons på grundlag af de betingelser, der er fastlagt i fodnote 2 i bilaget til de aftalte konklusioner efter fiskerikonsultationerne mellem Det Europæiske Fællesskab og Norge, Bruxelles, den 9. december 1995. ⁽⁵⁾ Inklusive 459 tons hidrørende fra aftalen mellem EF og Norge om forvaltning af deres fælles andel af de tilladte NEAFC-fangster. ⁽⁶⁾ Skal fratrækkes i Norges andel af TAC'en (adgangskvote). Denne kvote må kun bruges til fiskeri i afsnit VIa, dog må 3 000 tons bruges til fiskeri i afsnit IIIa. ⁽⁷⁾ TAC aftalt mellem EF, Norge og Færøerne for det nordlige område.
Danmark	12 745	
Tyskland	504	
Frankrig	1 522	
Nederlandene	1 533	
Sverige	4 576 ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾	
Det Forenede Kongerige	1 419	
EF	22 782 ⁽²⁾ ⁽⁴⁾ ⁽⁵⁾	
Norge	40 395 ⁽⁶⁾	
TAC	556 607 ⁽⁷⁾	

Særlige betingelser:

Inden for ovennævnte kvoter må der højst tages nedennævnte mængder i de angivne områder:

	IIIa	IIIa, IVb,c	IVb	IVc	IIa (ikke-EF-farvande), VI, fra 1. januar til 31. marts 2003
Danmark		4 130			4 020
Frankrig		490			
Nederlandene		490			
Sverige			390	10	
Det Forenede Kongerige		490			
Norge	3 000«				

»Art: Makrel <i>Scomber scombrus</i>		Område: IIa (ikke-EF-farvande), Vb (EF-farvande), VI, VII, VIIIa,b,d,e, XII, XIV
Tyskland	20 342	(¹) Må kun fiskes i IIa, IVa, VIa (nord for 56° 30' N), VIIId,e,f,h.
Spanien	20	(²) Hvoraf 1 411 tons må fiskes i ICES-afsnit IVa nord for 59° N (EF-farvande) fra 1. januar til 15. februar og fra 1. oktober til 31. december. En mængde på 3 893 tons af Færøernes egen kvote må fiskes i ICES-afsnit VIa (nord for 56° 30' N) hele året og/eller i ICES-afsnit VIIe,f,h, og/eller i ICES-afsnit IVa
Frankrig	13 563	(³) TAC aftalt mellem EF, Norge og Færøerne for det nordlige område
Irland	67 807	(⁴) Inklusive 7 061 tons hidrørende fra aftalen mellem Norge og EF om forvaltning af deres fælles andel af de tilladte NEAFC-fangster for 2003.
Nederlandene	29 665	
Det Forenede Kongerige	186 472	
EF	317 869 (⁴)	
Norge	12 020 (¹)	
Færøerne	4 679 (²)	
TAC	556 607 (³)	

Særlige betingelser:

Inden for ovennævnte kvoter må der højst tages nedennævnte mængder i de angivne områder, og kun i perioderne fra 1. januar til 15. februar og fra 1. oktober til 31. december.

	IVa (EF-farvande)
Tyskland	5 967
Frankrig	3 978
Irland	19 890
Nederlandene	8 702
Det Forenede Kongerige	54 699
Norge	12 020
Færøerne	1 411 (¹)

(¹) Nord for 59° N (EF-område) fra 1. januar til 15. februar og fra 1. oktober til 31. december.«

BILAG V

I bilag IE til forordning (EF) nr. 2341/2002 skal oplysningerne om dybhavsrejer i område »NAFO 3L« affattes således:

»Art: Dybhavsreje <i>Pandalus borealis</i>		Område: NAFO 3L ⁽¹⁾															
EF	145 ⁽²⁾	⁽¹⁾ Ikke inklusive en kasse, der er afgrænset som følger: <table><tr><th>Punkt nr.</th><th>Breddegrad N</th><th>Længdegrad V</th></tr><tr><td>1</td><td>47° 20' 0</td><td>46° 40' 0</td></tr><tr><td>2</td><td>47° 20' 0</td><td>46° 30' 0</td></tr><tr><td>3</td><td>46° 00' 0</td><td>46° 30' 0</td></tr><tr><td>4</td><td>46° 00' 0</td><td>46° 40' 0</td></tr></table>	Punkt nr.	Breddegrad N	Længdegrad V	1	47° 20' 0	46° 40' 0	2	47° 20' 0	46° 30' 0	3	46° 00' 0	46° 30' 0	4	46° 00' 0	46° 40' 0
Punkt nr.	Breddegrad N		Længdegrad V														
1	47° 20' 0		46° 40' 0														
2	47° 20' 0		46° 30' 0														
3	46° 00' 0		46° 30' 0														
4	46° 00' 0		46° 40' 0														
TAC	13 000																
		⁽²⁾ Fiskes fra 1. januar til 31. marts, 1. juli til 14. september og 1. december til 31. december.«															

BILAG VI

Del I og del II til bilag VI til forordning (EF) nr. 2341/2002 skal affattes således:

»DEL I

KVANTITATIVE BEGRÆNSNINGER AF LICENSER OG FISKERITILLADELSER TIL EF-FARTØJER, DER UDØVER FISKERI I TREDJELANDSFARVANDE

Fiskeriområde	Fiskeri	Antal licenser	Maksimalt antal tilstedeværende fartøjer på et givet tidspunkt
Norske farvande og fiskerizonen omkring Jan Mayen	Sild, nord for 62° 00' N	75	55
Estiske farvande	Torsk, sild, laks og brisling	250	70
Færøske farvande	Enhver form for trawlfiskeri med fartøjer på højst 180 fod i området fra 12 til 21 mil fra de færøske basislinjer	26	13
	Direkte fiskeri efter torsk og kuller med en mindstemaskestørrelse på 135 mm, begrænset til området syd for 62° 28' N og øst for 6° 30' V	8	4
	Trawlfiskeri uden for 21 mil fra de færøske basislinjer. I perioderne fra 1. marts til 31. maj og 1. oktober til 31. december må disse fartøjer drive fiskeri i området mellem 61° 20' N og 62° 00' N og mellem 12 og 21 mil fra basislinjerne.	70	26
	Trawlfiskeri efter byrkelange med en mindstemaskestørrelse på 100 mm i området syd for 61° 30' N og vest for 9° 00' V og i området mellem 7° 00' V og 9° 00' V syd for 60° 30' N og i området sydvest for en linie mellem 60° 30' N, 7° 00' V og 60° 00' N, 6° 00' V.	70	20
	Direkte trawlfiskeri efter sej med en mindstemaskestørrelse på 120 mm og med mulighed for at benytte rundstropper omkring fangstposen	70	22
	Fiskeri efter blåhvilling. Det samlede antal licenser kan forhøjes med 4 fartøjer, der danner par, hvis de færøske myndigheder indfører særlige regler for adgangen til et område, som benævnes »hovedfiskeriområdet for blåhvilling«.	34	20
	Linefiskeri	10	6
	Fiskeri efter makrel	12	12
	Sildefiskeri nord for 62° N	21	21
Island	Alle fiskerier	18	5
Lettiske farvande	Fiskeri efter torsk, sild og brisling	130	38
	Fiskeri efter laks	40	15

Fiskeriområde	Fiskeri	Antal licenser	Maksimalt antal tilstedeværende fartøjer på et givet tidspunkt
Litauiske farvande	Alle fiskerier	300	60
Polske farvande	Alle fiskerier. Kun fartøjer med en maskinkraft, som er lig med eller mindre end 750 kW er tilladte		
Den Russiske Føderations farvande	Alle fiskerier	pm	pm
	Fiskeri efter torsk	pm	pm
	Brislingfiskeri	pm	pm

DEL II

KVANTITATIVE BEGRÆNSNINGER AF LICENSER OG FISKERITILLADELSER TIL TREDJELANDSFARTØJER, DER UDØVER FISKERI I EF-FARVANDE

Flagstat	Fiskeri	Antal licenser	Maksimalt antal tilstedeværende fartøjer på et givet tidspunkt
Norge	Sild, nord for 62° 00' N	18	18
Estland	Sild, laks, brisling	106	63
	Torsk	30	15 ⁽¹⁾
Færøerne	Makrel, VIa (nord for 56° 30' N), VIIe, f, h; hestemakrel, IV, VIa (nord for 56° 30' N), VIIe, f, h; sild, VIa (nord for 56° 30' N)	14	14
	Sild, nord for 62° 00' N	21	21
	Sild, IIIa	4	4
	Industrifiskeri efter sperling og brisling, IV, VIa (nord for 56° 30' N): tobis, IV (herunder uundgåelige bifangster af blåhvilling)	15	15
	Lange og brosme ⁽²⁾	20	10
	Blåhvilling, VIa (nord for 56° 30' N), VIb, VII (vest for 12° 00' V)	20	20
	Byrkelange	16	16
	Sildehaj (alle områder undtagen NAFO 3PS)	3	3
Letland	Torsk, sild, brisling, IIId	90	45 ⁽³⁾
	Laks, IIId	4	2

Flagstat	Fiskeri	Antal licenser	Maksimalt antal tilstedeværende fartøjer på et givet tidspunkt
Litauen	Torsk, sild, brisling, laks, IIIId	70	40 ⁽⁴⁾
	Sild, brisling, IIIId (transport- og køleskibe)	5	4
Polen	Sildefiskeri. Kun fartøjer med en maskinkraft, som er lig med eller mindre end 750 kW er tilladte	60	25
Den Russiske Føderation	Sild, IIIId (svenske farvande)	pm	pm
	Sild, IIIId (svenske farvande, moderskibe der ikke driver fiskeri)	pm	pm
Barbados	Rejer »Panaeus« ⁽²⁾ (Fransk Guyanas farvande)	5	pm ⁽⁶⁾
	Snappers ⁽⁷⁾ (Fransk Guyanas farvande)	5	pm
Guyana	Rejer »Panaeus« ⁽²⁾ (Fransk Guyanas farvande)	pm	pm ⁽⁶⁾
Surinam	Rejer »Panaeus« ⁽²⁾ (Fransk Guyanas farvande)	5	pm ⁽⁸⁾
Trinidad og Tobago	Rejer »Panaeus« ⁽²⁾ (Fransk Guyanas farvande)	8	pm ⁽⁹⁾
Japan	Tun ⁽¹⁰⁾ (Fransk Guyanas farvande)	pm	
Korea	Tun ⁽¹⁰⁾ (Fransk Guyanas farvande)	pm	pm ⁽⁹⁾
Venezuela	Snapper ⁽⁷⁾ (Fransk Guyanas farvande)	41	pm
	Haj ⁽⁷⁾ (Fransk Guyanas farvande)	4	pm

⁽¹⁾ Hvoraf 6 fartøjer må fiske med hildingsgarn, og i perioden fra 1. september til 15. oktober må yderligere 9 fartøjer fiske med trawl.

⁽²⁾ De færøske myndigheder sender den relevante liste inden den 25. i hver måned.

⁽³⁾ Hvoraf 32 fartøjer på et hvilket som helst tidspunkt må fiske med hildingsgarn.

⁽⁴⁾ Hvoraf maksimum 10 fartøjer på et hvilket som helst tidspunkt må fiske efter torsk med hildingsgarn.

⁽⁵⁾ Licenser til fiskeri efter rejer i det franske departement Guyanas farvande udstedes på grundlag af en fiskeriplan, som forelægges af myndighederne i det pågældende tredjeland og godkendes af Kommissionen. Gyldighedsperioden for den enkelte licens begrænses til den fangstperiode, der er fastsat i den fiskeriplan, som licensen er udstedt på grundlag af.

⁽⁶⁾ Det årlige antal havdage er begrænset til 200.

⁽⁷⁾ Må udelukkende fiskes med langline eller ruser (snapper) eller langline eller net med en maskestørrelse på mindst 100 mm, på større dybde end 30 m (hajer). For at få udstedt en sådan licens skal det godtgøres, at der mellem rederen, som ansøger om en licens, og en i det franske departement Guyana beliggende forarbejdningsvirksomhed foreligger en gyldig kontrakt, ifølge hvilken mindst 75 % af det pågældende fartøjs fangster af snapper eller 50 % af dets fangster af hajer skal landes i nævnte departement med henblik på forarbejdning i den pågældende virksomheds anlæg.

Ovennævnte kontrakt skal være forsynet med en påtegning fra de franske myndigheder, som påser, at den er i overensstemmelse med den faktiske kapacitet i den forarbejdningsvirksomhed, som indgår kontrakten, og med målet for udviklingen af Guyanas økonomi. En kopi af den påtegnede kontrakt skal vedlægges anmodningen om licens.

Såfremt ovennævnte påtegning afslås, underretter de franske myndigheder den pågældende ansøger samt Kommissionen herom, idet der redegøres for årsagen til afslaget.

⁽⁸⁾ Det årlige antal havdage er begrænset til pm.

⁽⁹⁾ Det årlige antal havdage er begrænset til 350.

⁽¹⁰⁾ Må kun fiskes med langline.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1092/2003**af 25. juni 2003****om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1947/2002 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

- (2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 26. juni 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EFT L 299 af 1.11.2002, s. 17.

BILAG

til Kommissionens forordning af 25. juni 2003 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)		
KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	052	58,0
	064	80,7
	999	69,3
0707 00 05	052	85,2
	999	85,2
0709 90 70	052	77,1
	999	77,1
0805 50 10	382	60,3
	388	61,1
	400	50,6
	528	62,6
	999	58,6
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	76,4
	400	90,4
	508	84,2
	512	75,5
	524	52,4
	528	59,0
	720	70,3
	800	148,7
	804	105,3
	999	84,7
0809 10 00	052	211,8
	999	211,8
0809 20 95	052	285,2
	060	156,6
	068	156,6
	094	197,7
	400	319,8
	999	223,2
0809 40 05	052	197,1
	624	184,6
	999	190,8

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6).
Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1093/2003**af 24. juni 2003****om ændring af forordning (EF) nr. 668/2001 for så vidt angår forøgelse af den mængde, der er til rådighed for den løbende licitation med henblik på eksport af byg, som det tyske interventionsorgan ligger inde med**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000⁽²⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I Kommissionens forordning (EØF) nr. 2131/93⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1630/2000⁽⁴⁾, er der fastsat procedurer og betingelser for salg af korn fra interventionsorganerne.
- (2) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 668/2001⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 989/2003⁽⁶⁾, blev der åbnet en løbende licitation med henblik på eksport af 4 299 449 t byg, som det tyske interventionsorgan ligger inde med.
- (3) Tyskland har meddelt Kommissionen, at landets interventionsorgan har til hensigt at forøge den mængde, der er til rådighed for licitationen med henblik på eksport, med 225 505 t. I betragtning af markedssituationen bør Tysklands anmodning imødekommes.
- (4) I betragtning af forøgelsen af den mængde, der er til rådighed for licitationen, er det nødvendigt straks at foretage ændringer i listen over oplagringssteder og oplagrede mængder.

(5) Forordning (EF) nr. 668/2001 bør ændres i overensstemmelse hermed.

(6) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 668/2001 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

1. Licitationen omfatter maksimalt 4 524 954 t byg, der skal eksporteres til alle tredjelande undtagen Bulgarien, Canada, Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Mexico, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet, Ungarn og USA.

2. De steder, hvor de 4 524 954 t byg er oplagret, er nævnt i bilag I.»

2) Bilag I affattes som angivet i bilaget til nærværende forordning.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juni 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.⁽³⁾ EFT L 191 af 31.7.1993, s. 76.⁽⁴⁾ EFT L 187 af 26.7.2000, s. 24.⁽⁵⁾ EFT L 93 af 3.4.2001, s. 20.⁽⁶⁾ EUT L 143 af 11.6.2003, s. 14.

BILAG

»BILAG I

(t)

Oplagringssted	Mængde
Schleswig-Holstein, Hamburg, Niedersachsen, Bremen, Mecklenburg-Vorpommern	1 716 314
Nordrhein-Westfalen, Hessen, Rheinland-Pfalz, Saarland, Baden-Württemberg, Bayern	418 033
Berlin, Brandenburg, Sachsen-Anhalt, Sachsen, Thüringen	2 390 607«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1094/2003**af 24. juni 2003****om ændring af forordning (EF) nr. 1081/2002 for så vidt angår forhøjelse af den i løbende licitation udbudte mængde med henblik på eksport af byg, som er i det franske interventionsorgans besiddelse**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000 ⁽²⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2131/93 ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1630/2000 ⁽⁴⁾, er der fastsat procedurer og betingelser for salg af korn fra interventionsorganerne.
- (2) Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1081/2002 ⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 937/2003 ⁽⁶⁾, blev der åbnet en løbende licitation med henblik på eksport af 578 820 tons byg, som er i det franske interventionsorgans besiddelse.
- (3) Frankrig har meddelt Kommissionen, at dets interventionsorgan har til hensigt at forhøje den i licitationen udbudte mængde med henblik på eksport med 89 000 tons. Under hensyn til markedssituationen bør der svares positivt på Frankrigs anmodning.
- (4) Som følge af den forhøjede licitationsmængde er det nødvendigt straks at ændre betegnelsen over områder og lagermængder.

(5) Forordning (EF) nr. 1081/2002 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(6) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 1081/2002 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

1. Licitationen omfatter maksimalt 667 820 tons byg med henblik på eksport til alle tredjelande undtagen Bulgarien, Canada, Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Mexico, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet, Ungarn og USA.

2. Oplagringsområderne for de 667 820 tons byg er anført i bilag I.»

2) Bilag I erstattes af teksten til bilaget i nærværende forordning.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juni 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.⁽³⁾ EFT L 191 af 31.7.1993, s. 76.⁽⁴⁾ EFT L 187 af 26.7.2000, s. 24.⁽⁵⁾ EFT L 164 af 22.6.2002, s. 16.⁽⁶⁾ EUT L 133 af 29.5.2003, s. 51.

BILAG

»BILAG I

(t)	
Oplagringssted	Mængde
Amiens	122 681
Chalons	33 000
Clermont	4 900
Dijon	1 100
Lille	51 332
Nancy	88 341
Nantes	10 400
Orléans	160 844
Paris	60 807
Poitiers	8 000
Rouen	126 415«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1095/2003**af 25. juni 2003****om ændring af forordning (EF) nr. 1500/2001 for så vidt angår forhøjelse af den i løbende licitation udbudte mængde med henblik på eksport af byg, som er i det finske interventionsorgans besiddelse**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000 ⁽²⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2131/93 ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1630/2000 ⁽⁴⁾, er der fastsat procedurer og betingelser for salg af korn fra interventionsorganerne.
- (2) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1500/2001 ⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 937/2003 ⁽⁶⁾, blev der åbnet en løbende licitation med henblik på eksport af 171 590 tons byg, som er i det finske interventionsorgans besiddelse.
- (3) Finland har meddelt Kommissionen, at dets interventionsorgan har til hensigt at forhøje den i licitationen udbudte mængde med henblik på eksport med 17 488 tons. Under hensyn til markedssituationen bør der svares positivt på Finlands anmodning.
- (4) Som følge af den forhøjede licitationsmængde er det nødvendigt straks at ændre betegnelsen over områder og lagermængder.

(5) Forordning (EF) nr. 1500/2001 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(6) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 1500/2001 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

1. Licitationen omfatter maksimalt 189 078 tons byg med henblik på eksport til alle tredjelande undtagen Bulgarien, Canada, Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Mexico, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet, Ungarn og USA.

2. Oplagringsområderne for de 189 078 tons byg er anført i bilag I.»

2) Bilag I erstattes af teksten til bilaget i nærværende forordning.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.⁽³⁾ EFT L 191 af 31.7.1993, s. 76.⁽⁴⁾ EFT L 187 af 26.7.2000, s. 24.⁽⁵⁾ EFT L 199 af 24.7.2001, s. 3.⁽⁶⁾ EUT L 133 af 29.5.2003, s. 51.

BILAG

»BILAG I

(tons)	
Oplagringssted	Mængde
Hämeenlinna	20 996
Joensuu	2 267
Kaipiainen	2 157
Kirkniemi	6 863
Kokemäki	28 966
Koria	7 767
Kotka	1 321
Kuopio	2 034
Loimaa	26 406
Mustio	7 620
Perniö	10 516
Seinäjoki	423
Turenki	69 204
Vainikkala	2 538«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1096/2003**af 25. juni 2003****om ændring af forordning (EF) nr. 953/2002 for så vidt angår forhøjelse af den i løbende licitation udbudte mængde med henblik på eksport af byg, som er i det belgiske interventionsorgans besiddelse**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 af 30. juni 1992 om den fælles markedsordning for korn ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1666/2000 ⁽²⁾, særlig artikel 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2131/93 ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1630/2000 ⁽⁴⁾, er der fastsat procedurer og betingelser for salg af korn fra interventionsorganerne.
- (2) Ved Kommissionens forordning (EF) nr. 953/2002 ⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 937/2003 ⁽⁶⁾, blev der åbnet en løbende licitation med henblik på eksport af 58 081 tons byg, som er i det belgiske interventionsorgans besiddelse.
- (3) Belgien har meddelt Kommissionen, at dets interventionsorgan har til hensigt at forhøje den i licitationen udbudte mængde med henblik på eksport med 35 123 tons. Under hensyn til markedssituationen bør der svares positivt på Belgiens anmodning.
- (4) Som følge af den forhøjede licitationsmængde er det nødvendigt straks at ændre betegnelsen over områder og lagermængder.

(5) Forordning (EF) nr. 953/2002 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

(6) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Korn —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EF) nr. 953/2002 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

1. Licitationen omfatter maksimalt 93 204 tons byg med henblik på eksport til alle tredjelande undtagen Bulgarien, Canada, Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Mexico, Polen, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet, Ungarn og USA.

2. Oplagringsområderne for de 93 204 tons byg er anført i bilag I.»

2) Bilag I erstattes af teksten til bilaget i nærværende forordning.

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.⁽²⁾ EFT L 193 af 29.7.2000, s. 1.⁽³⁾ EFT L 191 af 31.7.1993, s. 76.⁽⁴⁾ EFT L 187 af 26.7.2000, s. 24.⁽⁵⁾ EFT L 147 af 5.6.2002, s. 3.⁽⁶⁾ EUT L 133 af 29.5.2003, s. 51.

BILAG

»BILAG I

(tons)	
Oplagringssted	Mængde
Hainaut	37 606
Liège	31 055
Namur	22 313
West-Vlaanderen	2 230«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1097/2003**af 25. juni 2003**

om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger, der blev indgivet i juni 2003 om importlicenser for visse svinekødsprodukter i forbindelse med den ordning, der er fastsat i de aftaler, som Fællesskabet har indgået med Republikken Polen, Republikken Ungarn, Den Tjekkiske Republik, Den Slovakiske Republik, Republikken Bulgarien og Rumænien

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1898/97 af 29. september 1997 om gennemførelsesbestemmelser for anvendelse i svinekødssektoren af den ordning, der er fastsat i de aftaler, som Fællesskabet har indgået med Republikken Polen, Republikken Ungarn, Den Tjekkiske Republik, Den Slovakiske Republik, Republikken Bulgarien og Rumænien ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1877/2002 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) De ansøgninger om importlicenser, der er indgivet for tredje kvartal af 2003, vedrører for visse produkters vedkommende mængder, der er mindre end eller lig med de disponible mængder, og de kan derfor imødekommes fuldt ud; for andre produkter overstiger de de disponible mængder og skal derfor nedsættes med en fast procentsats for at sikre en rimelig fordeling.
- (2) Den restmængde, der skal lægges til den disponible mængde i den følgende periode, bør bestemmes.

- (3) De handlende bør gøres opmærksom på, at licenserne kun kan anvendes for produkter, der opfylder alle gældende EF-bestemmelser på veterinærområdet —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Ansøgninger om importlicenser for perioden 1. juli til 30. september 2003, der er indgivet i henhold til forordning (EF) nr. 1898/97, imødekommes som anført i bilag I.
2. For perioden 1. oktober til 31. december 2003 kan der i henhold til forordning (EF) nr. 1898/97 indgives ansøgninger om importlicenser for en samlet mængde som fastsat i bilag II.
3. Licenserne kan kun anvendes for produkter, der opfylder alle gældende EF-bestemmelser på veterinærområdet.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 267 af 30.9.1997, s. 58.

⁽²⁾ EFT L 248 af 22.10.2002, s. 9.

BILAG I

Gruppe nr.	Procentsats for accept af forelagte importlicensansøgninger for perioden fra 1. juli til 30. september 2003
1	100,0
2	65,0
3	100,0
4	100,0
H1	100,0
7	100,0
8	100,0
9	100,0
T1	100,0
T2	100,0
T3	100,0
S1	100,0
S2	100,0
B1	100,0
15	100,0
16	100,0
17	100,0

BILAG II

Gruppe nr.	Samlet mængde, der er disponibel i perioden fra 1. oktober til 31. december 2003	(t)
1	4 301,3	
2	292,5	
3	610,0	
4	15 731,5	
H1	1 585,0	
7	8 628,6	
8	875,0	
9	14 807,5	
T1	750,0	
T2	7 247,0	
T3	2 185,0	
S1	1 450,0	
S2	175,0	
B1	1 500,0	
15	562,0	
16	1 062,5	
17	7 812,5	

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1098/2003**af 25. juni 2003****om fastsættelse af den mængde, der er til rådighed for fjerde kvartal af 2003 for bestemte svine-
kødsprodukter under den ordning, der er fastsat i frihandelsaftalerne mellem Det Europæiske
Fællesskab på den ene side og Estland, Letland og Litauen på den anden side, for så vidt angår
svinekød**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 2305/95 af 29. september 1995 om gennemførelsesbestemmelser for anvendelse i svinekødssektoren af en ordning, der er fastsat i frihandelsaftalerne mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Estland, Letland og Litauen på den anden side ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1853/2002 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 4, og

ud fra følgende betragtning:

For at sikre fordelingen af de disponible mængder bør de disponible mængder for perioden 1. oktober til 31. december 2003 suppleres med de mængder, der blev overført fra perioden 1. juli til 30. september 2003 —

Artikel 1

Den mængde, der i medfør af forordning (EF) nr. 2305/95 er til rådighed for perioden 1. oktober til 31. december 2003, er anført i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug⁽¹⁾ EFT L 233 af 30.9.1995, s. 45.⁽²⁾ EFT L 280 af 18.10.2002, s. 5.

BILAG

(t)	
Gruppe nr.	Samlet mængde, der er disponibel i perioden fra 1. oktober til 31. december 2003
18	975,0
L1	195,0
19	812,5
20	97,5
21	1 187,5
22	570,0
E1	65,0

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1099/2003**af 25. juni 2003**

om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger, der blev indgivet i juni 2003 om importlicenser for visse produkter inden for svinekødssektoren i forbindelse med Rådets forordning (EF) nr. 774/94 om åbning og forvaltning af en række EF-toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet, svinekød, fjerkrækød, hvede og blandsæd af hvede og rug samt klid og andre restprodukter

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1432/94 af 22. juni 1994 om gennemførelsesbestemmelser for svinekød til den importordning, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 774/94 om åbning og forvaltning af en række EF-toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet, svinekød, fjerkrækød, hvede og blandsæd af hvede og rug samt klid og andre restprodukter ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1006/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) De ansøgninger om importlicenser, der er indgivet for tredje kvartal af 2003, vedrører for visse produkters vedkommende mængder, der er mindre end de disponible mængder, og de kan derfor imødekommes fuldt ud.
- (2) Den disponible mængde i den følgende periode bør bestemmes.

- (3) De handlende bør gøres opmærksom på, at licenserne kun kan anvendes for produkter, der opfylder alle gældende EF-bestemmelser på veterinærområdet —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Ansøgninger om importlicenser for perioden 1. juli til 30. september 2003, der er indgivet i henhold til forordning (EF) nr. 1432/94, imødekommes som anført i bilag I.
2. For perioden 1. oktober til 31. december 2003 kan der i henhold til forordning (EF) nr. 1432/94 indgives ansøgninger om importlicenser for en samlet mængde som fastsat i bilag II.
3. Licenserne kan kun anvendes for produkter, der opfylder alle gældende EF-bestemmelser på veterinærområdet.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 156 af 23.6.1994, s. 14.

⁽²⁾ EFT L 140 af 24.5.2001, s. 13.

BILAG I

Gruppe nr.	Procentsats for accept af forelagte importlicensansøgninger for perioden fra 1. juli til 30. september 2003
1	100,00

BILAG II

(t)	
Gruppe nr.	Samlet mængde, der er disponibel i perioden fra 1. oktober til 31. december 2003
1	6 754,0

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1100/2003**af 25. juni 2003****om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger, der blev indgivet i juni 2003 om importlicenser for toldkontingenter for indførsel af bestemte svinekødsprodukter for perioden 1. juli til 30. september 2003**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1486/95 af 28. juni 1995 om åbning og forvaltning af toldkontingenter for indførsel af bestemte svinekødsprodukter ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1006/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 5, stk. 5, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) De ansøgninger om importlicenser, der er indgivet for tredje kvartal af 2003, vedrører mængder, der er mindre end de disponible mængder, og de kan derfor imødekommes fuldt ud.
- (2) Den restmængde, der skal lægges til den disponible mængde i den følgende periode, bør bestemmes —

Artikel 1

1. Ansøgninger om importlicenser for perioden 1. juli til 30. september 2003, der er indgivet i henhold til forordning (EF) nr. 1486/95, imødekommes som anført i bilag I.

2. For perioden 1. oktober til 31. december 2003 kan der i henhold til forordning (EF) nr. 1486/95 indgives ansøgninger om importlicenser for en samlet mængde som fastsat i bilag II.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 145 af 29.6.1995, s. 58.

⁽²⁾ EFT L 140 af 24.5.2001, s. 13.

BILAG I

Gruppe nr.	Procentsats for accept af forelagte importlicensansøgninger for perioden fra 1. juli til 30. september 2003
G2	100
G3	100
G4	100
G5	100
G6	100
G7	100

BILAG II

Gruppe nr.	Samlet mængde, der er disponibel i perioden fra 1. oktober til 31. december 2003	(t)
G2	15 562,7	
G3	2 075,0	
G4	1 455,0	
G5	3 050,0	
G6	7 500,0	
G7	2 750,0	

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1101/2003

af 25. juni 2003

om fastsættelse af, i hvilket omfang der kan accepteres ansøgninger, der blev indgivet i juni 2003 om importlicenser for visse svinekødsprodukter i forbindelse med den ordning, der er fastsat i den aftale, som Fællesskabet har indgået med Slovenien

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 571/97 af 26. marts 1997 om gennemførelsesbestemmelser for anvendelse i svinekødssektoren af en ordning, der er fastsat i den interimsaftale, som Fællesskabet har indgået med Slovenien ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1006/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) De ansøgninger om importlicenser, der er indgivet for tredje kvartal af 2003, vedrører mængder, der er mindre end eller lig med de disponible mængder, og de kan derfor imødekommes fuldt ud.
- (2) Den restmængde, der skal lægges til den disponible mængde i den følgende periode, bør bestemmes.

- (3) De handlende bør gøres opmærksom på, at licenserne kun kan anvendes for produkter, der opfylder alle gældende EF-bestemmelser på veterinærområdet —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Ansøgninger om importlicenser for perioden 1. juli til 30. september 2003, der er indgivet i henhold til forordning (EF) nr. 571/97, imødekommes som anført i bilag I.
2. For perioden 1. oktober til 31. december 2003 kan der i henhold til forordning (EF) nr. 571/97 indgives ansøgninger om importlicenser for en samlet mængde som fastsat i bilag II.
3. Licenserne kan kun anvendes for produkter, der opfylder alle gældende EF-bestemmelser på veterinærområdet.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 85 af 27.3.1997, s. 56.

⁽²⁾ EFT L 140 af 24.5.2001, s. 13.

BILAG I

Gruppe nr.	Procentsats for accept af forelagte importlicensansøgninger for perioden fra 1. juli til 30. september 2003
23	100,00
24	100,00
25	100,00
26	100,00

BILAG II

Gruppe nr.	Samlet mængde, der er disponibel i perioden fra 1. oktober til 31. december 2003
	(t)
23	383,9
24	142,3
25	126,8
26	776,3

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1102/2003**af 25. juni 2003****om fastsættelse af produktionsrestitutionen for de olivenolier, der benyttes til fremstilling af visse former for konserver**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1513/2001⁽²⁾, særlig artikel 20a, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge artikel 20a i forordning nr. 136/66/EØF ydes der en produktionsrestitution for olivenolie, der anvendes til fremstilling af visse former for konserver. I henhold til nævnte artikels stk. 6 fastsætter Kommissionen hver anden måned restitutionsbeløbet, jf. dog nævnte artikels stk. 3.
- (2) Ifølge ovennævnte forordnings artikel 20a, stk. 2, fastsættes produktionsrestitutionens størrelse på grundlag af forskellen mellem priserne på verdensmarkedet og EU-markedet, idet der tages hensyn til importbelastningen for olivenolie henhørende under underposition KN-kode

1509 90 00 i løbet af en referenceperiode samt til de elementer, der anvendes ved fastsættelsen af eksportrestitutionerne for denne olivenolie i løbet af en referenceperiode. Det er hensigtsmæssigt at anse perioden på to måneder forud for begyndelsen af produktionsrestitutionens gyldighedsperiode for referenceperiode.

- (3) Anvendelsen af de ovenfor omhandlede kriterier fører til fastsættelse af restitutionen som anført nedenfor —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

For juli og august 2003 er den i artikel 20a, stk. 2, i forordning nr. 136/66/EØF omhandlede produktionsrestitution lig med 44,00 EUR/100 kg.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT 172 af 30.9.1966, s. 3025/66.

⁽²⁾ EFT L 201 af 26.7.2001, s. 4.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 1103/2003**af 25. juni 2003****om fastsættelse af importtold for ris**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 af 22. december 1995 om den fælles markedsordning for ris ⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 411/2002 ⁽²⁾,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1503/96 af 29. juli 1996 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 3072/95 for så vidt angår importtold for ris ⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1298/2002 ⁽⁴⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I artikel 11 i forordning (EF) nr. 3072/95 er det fastsat, at ved indførsel af de i nævnte forordnings artikel 1 omhandlede produkter opkræves toldsatsene i den fælles toldtarif. For de produkter, der er omhandlet i stk. 2 i denne artikel, er importtolden dog lig med interventionsprisen for disse produkter, på importtidspunktet, forhøjet med en vis procent, alt efter om det drejer sig om afskallet eller sleben ris og med fradrag af importprisen, for så vidt denne sats ikke overstiger satserne i den fælles toldtarif.
- (2) I henhold til artikel 12, stk. 3, i forordning (EF) nr. 3072/95 beregnes cif-importpriserne på grundlag af de repræsentative priser for det pågældende produkt på verdensmarkedet eller på Fællesskabets importmarked for dette produkt.
- (3) I forordning (EF) nr. 1503/96 er der fastsat gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 3072/95, for så vidt angår importtold for ris.

- (4) Importtolden gælder, indtil en ny fastsættelse træder i kraft. Den forbliver ligeledes i kraft, hvis der ikke foreligger nogen notering fra den referencekilde, der er fastsat i artikel 5 til forordning (EF) nr. 1503/96 i de to uger forud for den næste periodiske fastsættelse.
- (5) For at sikre en korrekt gennemførelse af ordningen for importtold bør de markedskurser, der konstateres i en referenceperiode, anvendes ved beregningen af importtolden.
- (6) Anvendelsen af artikel 4, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 1503/96 fører til tilpasning af importtolden, der er fastsat fra den 15. maj 2003 at regne i Kommissionens forordning (EF) nr. 832/2003 ⁽⁵⁾, i overensstemmelse med bilagene til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Importtolden for ris som omhandlet i artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 3072/95 er tilpasset i overensstemmelse med artikel 4 i forordning (EF) nr. 1503/96 og fastsat i bilag I til nærværende forordning på grundlag af de elementer, der er fastsat i bilag II.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 26. juni 2003.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Kommissionens vegne
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektør for landbrug

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1995, s. 18.

⁽²⁾ EFT L 62 af 5.3.2002, s. 27.

⁽³⁾ EFT L 189 af 30.7.1996, s. 71.

⁽⁴⁾ EFT L 189 af 18.7.2002, s. 8.

⁽⁵⁾ EUT L 120 af 15.5.2003, s. 15.

BILAG I

Fastsættelse af importtolden for ris og brudris

(EUR/t)

KN-kode	Importtold ⁽²⁾				
	Tredjelande (undtagen AVS-stater og Bangladesh) ⁽³⁾	AVS-stater ⁽¹⁾ ⁽²⁾ ⁽³⁾	Bangladesh ⁽⁴⁾	Basmati Indien og Pakistan ⁽⁵⁾	Egypten ⁽⁶⁾
1006 10 21	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 23	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 25	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 27	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 92	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 94	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 96	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 10 98	(7)	69,51	101,16		158,25
1006 20 11	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 13	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 15	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 17	264,00	88,06	127,66	14,00	198,00
1006 20 92	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 94	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 96	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 98	264,00	88,06	127,66	14,00	198,00
1006 30 21	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 23	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 25	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 27	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 42	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 44	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 46	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 48	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 61	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 63	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 65	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 67	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 92	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 94	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 96	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 30 98	(7)	133,21	193,09		312,00
1006 40 00	(7)	41,18	(7)		96,00

⁽¹⁾ Importtolden for ris med oprindelse i AVS-staterne anvendes i forbindelse med den ordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EF) nr. 2286/2002 (EFT L 345 af 10.12.2002, s. 5) og Kommissionens forordning (EF) nr. 2603/97 (EFT L 351 af 23.12.1997, s. 22), som ændret.

⁽²⁾ I henhold til forordning (EØF) nr. 1706/98 opkræves ingen importtold ved direkte indførsel af varer med oprindelse i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet i det oversøiske franske departement Réunion.

⁽³⁾ Importtolden for indførsel af ris i det oversøiske franske departement Réunion er fastlagt i artikel 11, stk. 3, i forordning (EF) nr. 3072/95.

⁽⁴⁾ Importtolden for ris, med undtagelse af brudris (KN-kode 1006 40 00), med oprindelse i Bangladesh anvendes i forbindelse med den ordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 3491/90 (EFT L 337 af 4.12.1990, s. 1) og Kommissionens forordning (EØF) nr. 862/91 (EFT L 88 af 9.4.1991, s. 7), som ændret.

⁽⁵⁾ Indførsel af produkter med oprindelse i de oversøiske lande og territorier (OLT) er fritaget for importtold i henhold til artikel 101, stk. 1, i Rådets afgørelse 91/482/EØF (EFT L 263 af 19.9.1991, s. 1), som ændret.

⁽⁶⁾ Importtolden for afskallet ris af sorten Basmati med oprindelse i Indien og Pakistan nedsættes med 250 EUR/t (artikel 4a i forordning (EF) nr. 1503/96, som ændret).

⁽⁷⁾ Told ifølge den fælles toldtarif.

⁽⁸⁾ Importtolden for ris med oprindelse i og hidrørende fra Egypten anvendes i forbindelse med den ordning, der er fastsat ved Rådets forordning (EF) nr. 2184/96 (EFT L 292 af 15.11.1996, s. 1) og Kommissionens forordning (EF) nr. 196/97 (EFT L 31 af 1.2.1997, s. 53).

BILAG II

Beregning af importtolden for ris

	Uafskallet	Indica-arter		Japonica-arter		Brudris
		Afskallet	Sleben	Afskallet	Sleben	
1. Importtold (EUR/ton)	(¹)	264,00	416,00	264,00	416,00	(¹)
2. Beregningselementer						
a) Pris cif ARAG (EUR/ton)	—	233,35	210,83	286,43	323,23	—
b) Pris fob (EUR/ton)	—	—	—	260,49	297,29	—
c) Skibsfragt (EUR/ton)	—	—	—	25,94	25,94	—
d) Kilde	—	USDA og operatører	USDA og operatører	Operatører	Operatører	—

(¹) Told ifølge den fælles toldtarif.

RÅDETS DIREKTIV 2003/48/EF

af 3. juni 2003

om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 94,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kapitalens fri bevægelighed er sikret ved traktatens artikel 56 til 60.
- (2) Renteindtægter fra opsparing i fordringer udgør en skattepligtig indkomst for valutaindlændinge i samtlige medlemsstater.
- (3) I henhold til traktatens artikel 58, stk. 1, har medlemsstaterne ret til at anvende de relevante bestemmelser i deres skattelovgivning, som sonderer mellem skatteydere, hvis situation er forskellig med hensyn til deres bopælssted eller med hensyn til det sted, hvor deres kapital er investeret, og medlemsstaterne har ligeledes ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at hindre overtrædelser af deres nationale ret og forskrifter, især på skatte- og afgiftsområdet.
- (4) De bestemmelser i medlemsstaternes nationale skattelovgivning, som har til formål at hindre misbrug eller svig, bør i henhold til traktatens artikel 58, stk. 3, ikke udgøre et middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af den frie bevægelighed for kapital og betalinger, som defineret i traktatens artikel 56.
- (5) Da der ikke er sket nogen samordning af de nationale ordninger for beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, navnlig ikke med hensyn til behandlingen af rentebetalinger, der modtages af ikke-hjemmehørende personer, er det for øjeblikket ofte muligt for personer hjemmehørende i medlemsstaterne at unddrage sig enhver form for beskatning i deres bopælsland af rentebetalinger modtaget i en anden medlemsstat.
- (6) Denne situation fordrejer kapitalbevægelserne mellem medlemsstaterne, hvilket ikke er foreneligt med det indre marked.

(7) Dette direktiv bygger på den konsensus, der blev opnået på Det Europæiske Råds møde den 19.-20. juni 2000 i Santa Maria da Feira og på de efterfølgende samlinger i Rådet (økonomi og finans) den 26.-27. november 2000, den 13. december 2001 og den 21. januar 2003.

(8) Det endelige formål med dette direktiv er at muliggøre, at indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, som udbetales i en medlemsstat til retmæssige ejere, der er fysiske personer, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, gøres til genstand for reel beskatning i overensstemmelse med den sidstnævnte medlemsstats lovgivning.

(9) Formålet med dette direktiv kan bedst opfyldes ved at satse på rentebetalinger, der foretages eller sikres af økonomiske aktører etableret i medlemsstaterne til eller til fordel for retmæssige ejere, der er fysiske personer, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

(10) Målene for dette direktiv kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne som følge af mangel på samordning af de nationale ordninger til beskatning af indtægter fra opsparing og derfor bedre kan opfyldes på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(11) Den betalende agent er den økonomiske aktør, der betaler renter til eller sikrer betaling af renter til umiddelbar fordel for den retmæssige ejer.

(12) Ved fastlæggelsen af begrebet rentebetalinger og mekanismen med den betalende agent bør der om fornødent henvises til Rådets direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) ⁽⁴⁾.

(13) Dette direktivs anvendelsesområde bør begrænses til beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger i forbindelse med fordringer, således at bl.a. spørgsmål vedrørende beskatning af pensions- og forsikringsudbetalinger udelukkes.

(14) Det endelige formål, som er at muliggøre en reel beskatning af rentebetalinger i den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, kan opfyldes ved hjælp af informationsudveksling om rentebetalinger mellem medlemsstaterne.

⁽¹⁾ EFT C 270 E af 25.9.2001, s. 259.

⁽²⁾ EUT C 47 E af 27.2.2003, s. 553.

⁽³⁾ EFT C 48 af 21.2.2002, s. 55.

⁽⁴⁾ EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/108/EF (EFT L 41 af 13.2.2002, s. 35).

- (15) Rådets direktiv 77/799/EØF af 19. december 1977 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte og indirekte skatter⁽¹⁾ udgør allerede et grundlag for informationsudveksling i skattemæssigt øjemed mellem medlemsstaterne om de indtægter, der er omfattet af dette direktiv. Det bør fortsat finde anvendelse på denne form for informationsudveksling som et supplement til dette direktiv, i det omfang dette direktiv ikke fraviger det førstnævnte direktiv.
- (16) Den automatiske informationsudveksling mellem medlemsstaterne om rentebetalinger, der er omfattet af dette direktiv, åbner mulighed for en reel beskatning af disse betalinger i den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, og i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning. Det er derfor nødvendigt at slå fast, at det ikke er tilladt medlemsstater, der udveksler information i henhold til dette direktiv, at henholde sig til de grænser for informationsudvekslingen, der er fastsat i artikel 8 i direktiv 77/799/EØF.
- (17) Som følge af strukturelle forskelle vil Belgien, Luxembourg og Østrig ikke kunne indføre automatisk udveksling af informationer samtidig med de øvrige medlemsstater. I en overgangsperiode bør disse medlemsstater opkræve kildeskat af de renteindtægter af opsparing, der er omfattet af dette direktiv, eftersom kildeskat kan sikre en reel minimumsbeskatning, ikke mindst ved en sats, der gradvis stiger til 35 %.
- (18) For at undgå forskelsbehandling bør det ikke kræves, at Belgien, Luxembourg og Østrig indfører automatisk udveksling af oplysninger, før Det Schweiziske Forbund, Fyrstendømmet Andorra, Fyrstendømmet Liechtenstein, Fyrstendømmet Monaco og Republikken San Marino har indført en effektiv udveksling af oplysninger om rentebetalinger på anmodning.
- (19) De pågældende medlemsstater bør overføre størstedelen af deres provenu af denne kildeskat til den retmæssige ejers bopælsland.
- (20) De pågældende medlemsstater bør følge en procedure, som gør det muligt for retmæssige ejere, der har deres skattemæssige bopæl i andre medlemsstater, at undgå opkrævningen af denne kildeskat ved at bemyndige deres betalende agent til at indberette rentebetalingerne eller ved at fremlægge en attest udstedt af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor de har deres skattemæssige bopæl.
- (21) Den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, bør sikre afskaffelsen af enhver dobbeltbeskatning af de rentebetalinger, der kan følge af opkrævningen af denne kildeskat efter de i dette direktiv fastsatte procedurer. Den bør gøre dette ved at give skattegodtgørelse for denne kildeskat op til det skattebeløb, der skal erlægges på dens område, og ved at tilbagebetale ethvert overskydende kildeskatbeløb til den retmæssige ejer. Den kan imidlertid i stedet for at anvende denne ordning med skattegodtgørelse indrømme tilbagebetaling af kildeskatten.
- (22) For at undgå markedsforstyrrelser bør dette direktiv i overgangsperioden ikke gælde for rentebetalinger i forbindelse med visse omsættelige værdipapirer.
- (23) Dette direktiv bør ikke forhindre medlemsstaterne i at opkræve andre typer kildeskat af renter indtjent på deres område end den, der er omhandlet i dette direktiv.
- (24) Så længe Amerikas Forenede Stater, Schweiz, Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino og medlemsstaternes relevante afhængige eller associerede territorier ikke alle anvender de samme eller tilsvarende foranstaltninger som i dette direktiv, vil kapitalflugt til disse lande og territorier kunne hindre, at direktivets formål kan opfyldes. Det er derfor nødvendigt, at direktivet finder anvendelse fra den samme dato, hvor alle disse lande og territorier anvender sådanne foranstaltninger.
- (25) Kommissionen bør hvert tredje år aflægge rapport om, hvorledes dette direktiv fungerer, og forelægge Rådet forslag til eventuelle ændringer, der kan vise sig nødvendige for bedre at kunne sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og afskaffe uønsket fordrejning af konkurrencen.
- (26) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

INDLEDENDE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

1. Det endelige formål med dette direktiv er at muliggøre, at indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, som udbetales i en medlemsstat til retmæssige ejere, der er fysiske personer med skattemæssig bopæl i en anden medlemsstat, gøres til genstand for reel beskatning i overensstemmelse med den sidstnævnte medlemsstats lovgivning.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de opgaver, der er nødvendige til gennemførelse af dette direktiv, udføres af betalende agenter etableret på deres område, uanset hvor debitor for den fordring, der giver renten, er etableret.

⁽¹⁾ EFT L 326 af 27.12.1977, s. 15. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 1994.

Artikel 2

Definition af retmæssig ejer

1. I dette direktiv forstås ved »retmæssig ejer« enhver fysisk person, der modtager en rentebetaling, eller enhver fysisk person, for hvem en rentebetaling er sikret, medmindre han fremlægger bevis for, at betalingen ikke er modtaget eller sikret til hans egen fordel, dvs.

- a) at han optræder som betalende agent i henhold til artikel 4, stk. 1, eller
- b) at han optræder på vegne af en juridisk person, en enhed, der beskattes af sit overskud i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning, et investeringsinstitut, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF, eller en enhed, hvortil der er henvist i artikel 4, stk. 2, i nærværende direktiv, og i sidstnævnte tilfælde meddeler navn og adresse på den pågældende enhed til den økonomiske aktør, der foretager rentebetalingen, hvorefter den sidstnævnte indberetter disse oplysninger til sit etableringslands kompetente myndighed, eller
- c) at han optræder på vegne af en anden fysisk person, der er den retmæssige ejer, og meddeler den betalende agent den retsmæssige ejers identitet i henhold til artikel 3, stk. 2.

2. Hvis en betalende agent har oplysninger, der tyder på, at den fysiske person, der modtager en rentebetaling, eller for hvem en rentebetaling er sikret, muligvis ikke er den retmæssige ejer, og hvis denne fysiske person hverken er omfattet af stk. 1, litra a), eller stk. 1, litra b), træffer han rimelige foranstaltninger til at fastslå den retmæssige ejers identitet i henhold til artikel 3, stk. 2. Hvis den betalende agent er ude af stand til at identificere den retmæssige ejer, behandler han den pågældende fysiske person som den retmæssige ejer.

Artikel 3

De retmæssige ejeres identitet og bopæl

1. Hver medlemsstat skal på sit område fastlægge og sikre anvendelsen af de procedurer, der er nødvendige for at gøre det muligt for den betalende agent at identificere de retmæssige ejere og deres bopæl med henblik på artikel 8-12.

Disse procedurer skal være i overensstemmelse med de i stk. 2 og 3 fastsatte minimumsstandards.

2. Den betalende agent fastlægger den retmæssige ejers identitet på grundlag af minimumsstandards, der varierer efter, hvornår den betalende agent og modtageren af rentebetalingen har optaget forbindelser:

- a) For kontraktlige forbindelser optaget før den 1. januar 2004 fastlægger den betalende agent den retmæssige ejers identitet i form af hans navn og adresse ved hjælp af de oplysninger, han er i besiddelse af, navnlig i henhold til de gældende forskrifter i hans etableringsland og Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge ⁽¹⁾.

- b) For kontraktlige forbindelser, der er optaget, eller, hvis sådanne kontraktlige forbindelser ikke findes, for transaktioner, der er gennemført på eller efter den 1. januar 2004, fastlægger den betalende agent den retmæssige ejers identitet i form af navn, adresse og, hvis et sådant nummer findes, skattemæssigt identifikationsnummer, der er tildelt af den medlemsstat, hvor den pågældende har sin skattemæssige bopæl. Disse oplysninger fastlægges på grundlag af passet eller det officielle identitetskort, der forevises af den retmæssige ejer. Hvis adressen ikke er anført i passet eller i det officielle identitetskort, fastlægges den på grundlag af ethvert andet bevisdokument, der forevises af den retmæssige ejer. Hvis det skattemæssige identifikationsnummer ikke findes i passet, i det officielle identitetskort eller i et andet bevisdokument, der forelægges af den retmæssige ejer, herunder eventuelt den skattemæssige bopælsattest, suppleres identiteten med fødselsdato og fødested på grundlag af passet eller det officielle identitetskort.

3. Den betalende agent fastlægger den retmæssige ejers bopæl på grundlag af minimumsstandards, der varierer efter, hvornår den betalende agent og modtageren af rentebetalingen har optaget forbindelse. Med forbehold af nedenstående anses bopælen for at være i det land, hvor den retmæssige ejer har sin faste adresse:

- a) For kontraktlige forbindelser optaget før den 1. januar 2004 fastlægger den betalende agent den retmæssige ejers bopæl ved hjælp af de oplysninger, han er i besiddelse af, navnlig i henhold til de gældende forskrifter i hans etableringsland og direktiv 91/308/EØF.
- b) For kontraktlige forbindelser, der er optaget, eller, hvis sådanne kontraktlige forbindelser ikke findes, for transaktioner, der er gennemført på eller efter den 1. januar 2004, fastlægger den betalende agent på grundlag af den adresse, der er angivet i passet eller i det officielle identitetskort, eller om nødvendigt på grundlag af ethvert andet bevisdokument, der forevises af den retmæssige ejer, den retmæssige ejers bopæl efter følgende procedure: for fysiske personer, der fremviser et pas eller et officielt identitetskort udstedt af en medlemsstat og erklærer sig som hjemmehørende i et tredjeland, fastslås bopælen ved hjælp af en skattemæssig bopælsattest udstedt af den kompetente myndighed i det tredjeland, hvor den fysiske person hævder at være hjemmehørende. Hvis en sådan attest ikke kan fremvises, anses bopælen for at befinde sig i den medlemsstat, der har udstedt passet eller ethvert andet officielt identitetsdokument.

Artikel 4

Definition af betalende agent

1. I dette direktiv forstås ved »betalende agent« enhver økonomisk aktør, der betaler renter til eller sikrer betalingen af renter til umiddelbar fordel for den retmæssige ejer, uanset om aktøren er debitor for den fordring, der giver renten, eller den aktør, som debitor eller den retmæssige ejer pålægger at betale renter eller at sikre betalingen af renter.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 28.6.1991, s. 77. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/97/EF (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 76).

2. Enhver enhed, der er etableret i en medlemsstat, og som renterne til den retmæssige ejer betales til eller sikres for, betragtes også som betalende agent efter en sådan betaling eller sikringen af en sådan betaling. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis den økonomiske aktør har grund til på grundlag af officielle bevisdokumenter, der forevises af enheden, at tro, at:

- a) denne er en juridisk person, bortset fra de i stk. 5 nævnte juridiske personer, eller
- b) dens overskud beskattes i henhold til de generelle ordninger for erhvervsbeskatning, eller
- c) den er et investeringsinstitut, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF.

En økonomisk aktør, som betaler renter til eller sikrer betaling af renter for en sådan enhed, der er etableret i en anden medlemsstat og betragtes som betalende agent i henhold til dette stykke, skal give sit etableringslands kompetente myndighed meddelelse om navn og adresse på enheden og det samlede rentebeløb, der er betalt til eller sikret for enheden, og etableringslandets kompetente myndighed skal videregive disse oplysninger til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor enheden er etableret.

3. Den i stk. 2 omhandlede enhed skal imidlertid i henseende til dette direktiv have mulighed for at lade sig behandle som investeringsinstitut som omhandlet i stk. 2, litra c). Udnyttelsen af denne mulighed gøres til genstand for en attest, der udstedes af den medlemsstat, hvor enheden er etableret, og som denne enhed forelægger den økonomiske aktør.

Medlemsstaterne fastsætter detaljerede regler for denne mulighed for de enheder, der er etableret på deres område.

4. Hvis den økonomiske aktør og den i stk. 2 omhandlede enhed er etableret i samme medlemsstat, træffer den pågældende medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at enheden efterlever bestemmelserne i dette direktiv, når den optræder som betalende agent.

5. Følgende juridiske personer er ikke omfattet af stk. 2, litra a):

- a) i Finland: avoin yhtiö (Ay) og kommandiittiyhtiö (Ky)/öppet bolag og kommanditbolag
- b) i Sverige: handelsbolag (HB) og kommanditbolag (KB).

Artikel 5

Definition af kompetent myndighed

I dette direktiv forstås ved »kompetent myndighed«:

- a) for medlemsstaternes vedkommende enhver af de myndigheder, som af medlemsstaterne er anmeldt til Kommissionen, og

- b) for tredjelandes vedkommende den kompetente myndighed i henseende til bilaterale eller multilaterale skatteaftaler eller, dersom en sådan ikke findes, en anden myndighed, der er bemyndiget til at udstede bopælsattester til skattemæssige formål.

Artikel 6

Definition af »rentebetalinger«

1. I dette direktiv forstås ved »rentebetalinger«:

- a) renter betalt eller krediteret en konto vedrørende fordringer af enhver art med eller uden prioritetsgaranti eller klausuler om andel i debtors udbytte, navnlig indtægter fra statsgældsbeviser og indtægter fra obligationer eller forskrivninger, herunder præmier eller gevinster i tilknytning til sådanne gældsbeviser, obligationer eller forskrivninger; strafrenter for sen betaling betragtes ikke som rentebetalinger
- b) påløbne eller kapitaliserede renter i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af de i litra a) omhandlede fordringer
- c) indkomst afledt af rentebetalinger, enten direkte eller via en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed udloddet af
 - i) investeringsinstitutter, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF
 - ii) enheder, der er omfattet af den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed
 - iii) institutter for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område
- d) indkomst i forbindelse med afståelse, indfrielse eller tilbagekøb af andele eller enheder i følgende institutter og enheder, hvis de direkte eller indirekte via andre institutter for kollektiv investering eller enheder som omhandlet nedenfor investerer mere end 40 % af deres aktiver i fordringer omhandlet i litra a):
 - i) investeringsinstitutter, der er godkendt i overensstemmelse med direktiv 85/611/EØF
 - ii) enheder, der er omfattet af den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed
 - iii) institutter for kollektiv investering etableret uden for det i artikel 7 omhandlede område.

Medlemsstaterne har imidlertid mulighed for kun lade indkomst som omhandlet i litra d) indgå i definitionen af rentebetalinger, for så vidt denne indkomst svarer til en indkomst, der direkte eller indirekte stammer fra rentebetalinger som defineret i litra a) og b).

2. I henseende til stk. 1, litra c) og d), skal den samlede indkomst, dersom en betalende agent ikke ligger inde med oplysninger om, hvor stor en del af indkomsten der afledes af rentebetalinger, betragtes som rentebetalinger.

3. I henseende til stk. 1, litra d), skal procentsatsen, dersom en betalende agent ikke har nogen oplysninger om procentsatsen for de aktiver, der er investeret i fordringer eller i andele eller enheder i henhold til nævnte litra, anses for at være højere end 40 %. Hvis agenten ikke er i stand til at fastlægge beløbet for den indkomst, som den retmæssige ejer har realiseret, betragtes indkomsten som værende provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet af andelene eller enhederne.

4. Hvis rente som defineret i stk. 1 betales til eller krediteres en konto, der indehaves af en i artikel 4, stk. 2, omhandlet enhed, idet denne enhed ikke er omfattet af den i artikel 4, stk. 3, fastsatte mulighed, skal den betragtes som rentebetaling fra en sådan enhed.

5. I henseende til stk. 1, litra b) og d), skal medlemsstaterne have mulighed for at kræve, at betalende agenter på deres område beregner renterne på årsbasis i en periode, der ikke må overstige et år, og behandler sådanne på årsbasis beregnede renter som rentebetalinger, også selv om der ikke finder afståelse, indfrielse eller tilbagekøb sted i den pågældende periode.

6. Uanset stk. 1, litra c) og d), skal det være muligt for medlemsstaterne at holde enhver i de pågældende bestemmelser omhandlet indkomst fra institutter eller enheder etableret på deres område uden for definitionen af rentebetalinger, hvis de pågældende enheders investeringer i fordringer omhandlet i stk. 1, litra a), ikke har oversteget 15 % af deres aktiver. Uanset stk. 4 kan medlemsstaterne ligeledes beslutte at holde renter, der udbetales til eller krediteres en konto tilhørende en enhed som omhandlet i artikel 4, stk. 2, der ikke er omfattet af muligheden i artikel 4, stk. 3, og som er etableret på deres område, uden for definitionen af rentebetaling, jf. stk. 1, hvis de pågældende enheders investeringer i fordringer omhandlet i stk. 1, litra a), ikke har oversteget 15 % af deres aktiver.

En medlemsstats udnyttelse af en sådan mulighed skal være bindende for andre medlemsstater.

7. Den i stk. 1, litra d), og stk. 3 omhandlede procentsats fastsættes fra den 1. januar 2011 til 25 %.

8. De i stk. 1, litra d), og stk. 6 omhandlede procentsatser fastsættes under henvisning til investeringspolitikken som fastlagt i fondsbestemmelserne eller vedtægterne for de berørte institutter eller enheder og, hvis sådanne ikke findes, under henvisning til den faktiske sammensætning af de berørte institutters eller enheders aktiver.

Artikel 7

Geografisk anvendelsesområde

Dette direktiv anvendes på renter betalt af en betalende agent etableret på det område, på hvilket traktaten finder anvendelse i henhold til traktatens artikel 299.

AFSNIT II

INFORMATIONSDUVEKSLING

Artikel 8

Den betalende agents indgivelse af information

1. Når den retmæssige ejer er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor den betalende agent er etableret, omfatter den information, som den betalende agent skal indgive til sit etableringslands kompetente myndighed, som et minimum følgende:

- a) den retmæssige ejers identitet og bopæl fastlagt i henhold til artikel 3
- b) den betalende agents navn og adresse
- c) den retmæssige ejers kontonummer eller, dersom et sådant ikke findes, identifikation af den fordring, der giver anledning til renten, og
- d) oplysninger om rentebetalingen i henhold til stk. 2.

2. Den information, som den betalende agent skal indgive vedrørende rentebetaling, skal som et minimum indeholde en differentiering mellem rentebetalinger efter nedenstående kategorier og angive følgende:

- a) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a): den betalte eller krediterede rentes beløb
- b) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller d): enten det rente- eller indkomstbeløb, der er omhandlet i de nævnte litraer, eller det fulde beløb af provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet
- c) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c): enten det indkomstbeløb, der er omhandlet i nævnte litra, eller udlodningens fulde beløb
- d) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 4: det rentebeløb, der tilskrives hvert af medlemmerne af den enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1
- e) hvis en medlemsstat udnytter muligheden i artikel 6, stk. 5: rentebeløbet på årsbasis.

Medlemsstaterne kan dog begrænse minimumsindholdet af den information, som den betalende agent skal indgive vedrørende rentebetaling, til det samlede rente- eller indkomstbeløb og det fulde beløb af provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet.

Artikel 9

Automatisk informationsudveksling

1. Den kompetente myndighed i den betalende agents medlemsstat afgiver de i artikel 8 omhandlede oplysninger til den kompetente myndighed i den retmæssige ejers bopælsland.

2. Indberetningen af information skal være automatisk og finde sted mindst en gang om året inden for seks måneder efter udgangen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat for alle rentebetalinger i det pågældende år.

3. Bestemmelserne i direktiv 77/799/EØF finder anvendelse på informationsudvekslingen i medfør af dette direktiv, forudsat at der ikke er fastsat undtagelse heri. Artikel 8 i direktiv 77/799/EØF finder dog ikke anvendelse på de oplysninger, der skal afgives i henhold til dette kapitel.

AFSNIT III

OVERGANGSBESTEMMELSER

Artikel 10

Overgangsperiode

1. I en overgangsperiode regnet fra den dato, der er fastsat i artikel 17, stk. 2 og 3, har Belgien, Luxembourg og Østrig ikke pligt til at anvende bestemmelserne i afsnit II, jf. dog artikel 13, stk. 1.

De har imidlertid ret til at modtage oplysninger fra de øvrige medlemsstater i henhold til afsnit II.

I overgangsperioden har dette direktiv til formål at sikre en reel minimumsbeskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger, som udbetales i en medlemsstat til retmæssige ejere, der er fysiske personer med skattemæssig bopæl i en anden medlemsstat.

2. Overgangsperioden slutter ved udgangen af det første fulde skatteår efter den af følgende to datoer, der kommer sidst:

— datoen for ikrafttrædelsen af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab, i henhold til en enstemmig afgørelse truffet af Rådet, og det sidste af landene: Det Schweiziske Forbund, Fyrstendømmet Liechtenstein, Republikken San Marino, Fyrstendømmet Monaco og Fyrstendømmet Andorra om udveksling af oplysninger på anmodning som fastlagt i OECD-modelaftalen om udveksling af oplysninger i skattesager, der blev offentliggjort den 18. april 2002 (i det følgende benævnt »OECD-modelaftalen«), vedrørende rentebetalinger, som defineret i dette direktiv, som udbetales af betalende agenter etableret på deres respektive områder til retmæssige ejere, der er hjemmehørende i det område, hvor direktivet finder anvendelse, idet samme lande samtidig opkræver kildeskat af sådanne betalinger med den sats, der er fastlagt for de tilsvarende perioder, der er nævnt i artikel 11, stk. 1

— den dato, hvor Rådet enstemmigt konstaterer, at USA har forpligtet sig til at udveksle oplysninger på anmodning som fastlagt i OECD-modelaftalen med hensyn til rentebetalinger som defineret i dette direktiv, der udbetales af betalende agenter etableret på dets område til retmæssige ejere, der er hjemmehørende i det område, hvor direktivet finder anvendelse.

3. Ved overgangsperiodens udgang skal Belgien, Luxembourg og Østrig anvende bestemmelserne i kapitel II og ophøre med at opkræve kildeskat og at foretage deling af provenu i henhold til artikel 11 og 12. Hvis Belgien, Luxembourg og Østrig vælger at anvende bestemmelserne i kapitel II i overgangsperioden, ophører de med at opkræve kildeskat og at foretage deling af provenu i henhold til artikel 11 og 12.

Artikel 11

Kildeskat

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode opkræver Belgien, Luxembourg og Østrig, når den retmæssige ejer er hjemmehørende i en anden medlemsstat end den, hvor den betalende agent er etableret, en kildeskat på 15 % i overgangsperiodens tre første år, på 20 % i de følgende tre år og derefter på 35 %.

2. Den betalende agent opkræver kildeskat på følgende måde:

- a) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a): af det betalte eller krediterede rentebeløb
- b) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b) eller d): af det rente- eller indkomstbeløb, der er omhandlet i de nævnte litraer, eller ved hjælp af en skat med tilsvarende virkning, som skal bæres af modtageren af det fulde beløb af provenuet af afståelsen, indfrielsen eller tilbagekøbet
- c) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c): af det indkomstbeløb, der er omhandlet i nævnte litra
- d) hvis der er tale om en rentebetaling i henhold til artikel 6, stk. 4: af det rentebeløb, der tilskrives hvert af medlemmerne af den enhed, der er omhandlet i artikel 4, stk. 2, og som opfylder betingelserne i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1
- e) hvis en medlemsstat udnytter muligheden i artikel 6, stk. 5: af rentebeløbet på årsbasis.

3. For så vidt angår stk. 2, litra a) og b), opkræves kildeskatten i et omfang svarende til den periode, hvori den retmæssige ejer har besiddet fordringen. Hvis den betalende agent ikke kan fastlægge besiddelsesperioden på grundlag af de oplysninger, han er i besiddelse af, skal han behandle den retmæssige ejer som besidder af fordringen i hele den periode, hvor den har været gældende, medmindre han fremlægger bevis for datoen for erhvervelsen deraf.

4. Den kildeskat, som den betalende agents medlemsstat opkræver, forhindrer ikke den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, i at beskatte indkomsten i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, forudsat at traktatens bestemmelser overholdes.

5. I overgangsperioden kan de medlemsstater, der opkræver kildeskat, fastsætte, at en økonomisk aktør, der betaler renter til eller sikrer renter for en enhed som omhandlet i artikel 4, stk. 2, der er etableret i en anden medlemsstat, skal betragtes som betalende agent i stedet for enheden og skal opkræve kildeskat af disse renter, medmindre enheden formelt har accepteret, at dens navn og adresse samt det samlede rentebeløb, der er betalt til eller sikret for den, meddeles i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, sidste afsnit.

Artikel 12

Deling af provenu

1. Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, stk. 1, beholder 25 % af deres provenu og overfører 75 % af provenuet til den retmæssige ejers bopælsland.

2. Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, stk. 5, beholder 25 % af deres provenu og overfører 75 % af provenuet til de andre medlemsstater i samme forhold som de overførsler, der foretages i medfør af stk. 1.

3. Disse overførsler finder senest sted inden for en periode på seks måneder efter afslutningen af skatteåret for den betalende agents medlemsstat i forbindelse med stk. 1 eller for den erhvervsdrivendes medlemsstat i forbindelse med stk. 2.

4. Medlemsstater, der opkræver kildeskat, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at ordningen for deling af provenuet fungerer hensigtsmæssigt.

Artikel 13

Undtagelser fra kildeskatteproceduren

1. Medlemsstater, der opkræver kildeskat i henhold til artikel 11, følger en af eller begge følgende procedurer for at sikre, at de retmæssige ejere kan kræve, at der ikke tilbageholdes nogen skat:

a) en procedure, som gør det muligt for den retmæssige ejer udtrykkeligt at bemyndige den betalende agent til at indberette oplysninger i henhold til afsnit II, idet en sådan bemyndigelse dækker alle renter, som den betalende agent betaler til den retmæssige ejer; i dette tilfælde finder bestemmelserne i artikel 9 anvendelse

b) en procedure, som sikrer, at der ikke opkræves kildeskat, hvis den retmæssige ejer forelægger sin betalende agent en attest, som er udstedt i hans navn af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, i henhold til stk. 2.

2. På begæring af den retmæssige ejer udsteder den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende har sin skattemæssige bopæl, en attest, som angiver:

a) den retmæssige ejers navn, adresse og skattemæssige identifikationsnummer eller, dersom et sådant nummer ikke findes, fødselsdato og fødested

b) den betalende agents navn og adresse

c) den retmæssige ejers kontonummer eller, dersom et sådant ikke findes, identifikationen af værdipapiret.

En sådan attest skal være gyldig i en periode af højst tre års varighed. Den skal udstedes til enhver retmæssige ejer, der har anmodet derom, inden for to måneder efter fremsættelsen af denne anmodning.

Artikel 14

Afskaffelse af dobbeltbeskatning

1. Den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, skal sikre afskaffelsen af enhver dobbeltbeskatning, som kunne følge af opkrævningen af den i artikel 11 omhandlede kildeskat, i henhold til bestemmelserne i stk. 2 og 3.

2. Hvis renter modtaget af en retmæssige ejer har været gjort til genstand for en sådan kildeskat i den betalende agents medlemsstat, indrømmer den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, ham en skattegodtgørelse svarende til den tilbageholdte skats beløb i henhold til landets nationale lovgivning. Hvis dette beløb er højere end beløbet for den skat, der skal erlægges i henhold til landets nationale lovgivning, skal den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, tilbagebetale den overskydende tilbageholdte skats beløb til vedkommende.

3. Hvis renter modtaget af en retmæssige ejer ud over den i artikel 11 omhandlede kildeskat har været gjort til genstand for nogen anden type kildeskat, og den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, indrømmer en skattegodtgørelse for en sådan kildeskat i henhold til sin nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningss aftaler, krediteres denne anden kildeskat, før proceduren i stk. 2 tages i anvendelse.

4. Den medlemsstat, hvor den retmæssige ejer har sin skattemæssige bopæl, kan i stedet for den ordning med skattegodtgørelse, der er omhandlet i stk. 2 og 3, foretage tilbagebetaling af den kildeskat, der er omhandlet i artikel 11.

Artikel 15

Omsættelige værdipapirer

1. I den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode, dog senest indtil den 31. december 2010, betragtes nationale og internationale obligationer og andre omsættelige værdipapirer, som første gang er emitteret før den 1. marts 2001, eller for hvis vedkommende det oprindelige emissionsprospekt før denne dato blev godkendt af de kompetente myndigheder i henhold til Rådets direktiv 80/390/EØF ⁽¹⁾ eller af de ansvarlige myndigheder i tredjelande, ikke som fordringer i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a), forudsat at der ikke foretages nogen yderligere emissioner af sådanne omsættelige værdipapirer den 1. marts 2002 eller derefter. Hvis den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode fortsætter efter den 31. december 2010, finder bestemmelserne i denne artikel dog kun fortsat anvendelse for omsættelige værdipapirer

- der indeholder en klausul om »gross-up« og førtidig indfrielse, og
- hvor den betalende agent som defineret i artikel 4 er etableret i en medlemsstat, der opkræver den i artikel 11 omhandlede kildeskat, og denne betalende agent betaler renter til eller sikrer betaling af renter til umiddelbar fordel for en retmæssig ejer, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

Hvis der den 1. marts 2002 eller derefter foretages en yderligere emission af et ovenfor nævnt omsætteligt værdipapir emitteret af en regering eller en dermed beslægtet enhed, der handler i egenskab af offentlig myndighed, eller hvis rolle er anerkendt ved en international traktat, jf. bilaget, betragtes hele emissionen af dette værdipapir bestående af den oprindelige emission og enhver yderligere emission som en fordring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a).

Hvis der den 1. marts 2002 eller derefter foretages en yderligere emission af et ovenfor nævnt omsætteligt værdipapir emitteret af enhver anden emittent, der ikke er omfattet af ovennævnte stykke, betragtes en sådan yderligere emission som en fordring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra a).

2. Intet i denne artikel forhindrer medlemsstaterne i at beskatte indkomsten af de i stk. 1 omhandlede omsættelige værdipapirer i overensstemmelse med deres nationale love.

AFSNIT IV

DIVERSE OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 16

Andre typer kildeskat

Dette direktiv forhindrer ikke medlemsstaterne i at opkræve andre typer kildeskat end den i artikel 11 omhandlede i overensstemmelse med deres nationale lovgivning eller dobbeltbeskatningsaftaler.

⁽¹⁾ EFT L 100 af 17.4.1980, s. 1. Ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/34/EF (EFT L 184 af 6.7.2001, s. 1).

Artikel 17

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 1. januar 2004 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 1. januar 2005, forudsat

i) at Det Schweiziske Forbund, Fyrstendømmet Liechtenstein, Republikken San Marino, Fyrstendømmet Monaco og Fyrstendømmet Andorra fra samme dato anvender foranstaltninger svarende til foranstaltningerne i dette direktiv i overensstemmelse med aftaler, som de har indgået med Det Europæiske Fællesskab efter enstemmig afgørelse i Rådet, og

ii) at alle aftaler eller andre ordninger er indgået med alle de relevante afhængige eller associerede territorier (Kanaløerne, Isle of Man og de afhængige eller associerede territorier i Caribien) om, at de fra samme dato indfører automatisk udveksling af oplysninger på samme måde som beskrevet i kapitel II i dette direktiv (eller i løbet af den i artikel 10 omhandlede overgangsperiode indeholder kildeskat på samme vilkår som beskrevet i artikel 11 og 12).

3. Mindst seks måneder inden den 1. januar 2005 træffer Rådet med enstemmighed beslutning om, hvorvidt betingelsen i stk. 2 vil være opfyldt under hensyn til ikrafttrædelsesdatoerne for de relevante foranstaltninger i de pågældende tredjelande og afhængige eller associerede territorier. Træffer Rådet ikke beslutning om, at betingelsen vil blive opfyldt, skal det med enstemmighed og på forslag af Kommissionen fastsætte en ny dato i stedet for datoen i stk. 2.

4. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

5. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen derom og meddeler Kommissionen de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt en sammenligningstabel over bestemmelserne i dette direktiv og de tilsvarende bestemmelser i den vedtagne nationale lovgivning.

Artikel 18

Revision

Kommissionen aflægger hvert tredje år rapport til Rådet om, hvorledes dette direktiv virker. Kommissionen foreslår på baggrund af disse rapporter i påkommende tilfælde Rådet de ændringer af direktivet, som måtte være nødvendige for bedre at sikre en reel beskatning af indtægter fra opsparing og fjerne uønskede konkurrencefordrejninger.

*Artikel 19***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 20***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 3. juni 2003.

På Rådets vegne
N. CHRISTODOULAKIS
Formand

BILAG

LISTE OVER BESLÆGTEDE ENHEDER, JF. ARTIKEL 15

I forbindelse med artikel 15 skal følgende enheder betragtes som en »dermed beslægtet enhed, der handler i egenskab af offentlig myndighed, eller hvis rolle er anerkendt ved en international traktat«:

— enheder i Den Europæiske Union:

Belgien	Vlaams Gewest (regionen Flandern) Région wallonne (regionen Vallonien) Région de Bruxelles-capitale/Brussels Hoofdstedelijk Gewest (Bruxelles-regionen) Communauté française (det franske fællesskab) Vlaamse Gemeenschap (det flamske fællesskab) Deutschsprachige Gemeinschaft (det tysksprogede fællesskab)
Spanien	Xunta de Galicia (regeringen i den selvstyrende region Galicien) Junta de Andalucía (regeringen i den selvstyrende region Andalusien) Junta de Extremadura (regeringen i den selvstyrende region Extremadura) Junta de Castilla-La Mancha (regeringen i den selvstyrende region Castilien-La Mancha) Junta de Castilla-León (regeringen i den selvstyrende region Castilien-León) Gobierno Foral de Navarra (regeringen i den selvstyrende region Navarra) Govern de les Illes Balears (regeringen i den selvstyrende region Balearerne) Generalitat de Catalunya (regeringen i den selvstyrende region Catalonien) Generalitat de Valencia (regeringen i den selvstyrende region Valencia) Diputación General de Aragón (regeringen i den selvstyrende region Aragonien) Gobierno de las Islas Canarias (regeringen i den selvstyrende region De Kanariske Øer) Gobierno de Murcia (regeringen i den selvstyrende region Murcia) Gobierno de Madrid (regeringen i den selvstyrende region Madrid) Gobierno de la Comunidad Autónoma del País Vasco/Euzkadi (regeringen i den selvstyrende region Baskerlandet) Diputación Foral de Guipúzcoa (provinsrådet i Guipuzcoa) Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (provinsrådet i Vizcaya) Diputación Foral de Alava (provinsrådet i Alava) Ayuntamiento de Madrid (Madrid kommune) Ayuntamiento de Barcelona (Barcelona kommune) Cabildo Insular de Gran Canaria (Gran Canarias øråd) Cabildo Insular de Tenerife (Tenerifes øråd) Instituto de Crédito Oficial (kreditinstituttet Instituto de Crédito Oficial) Instituto Catalán de Finanzas (det Catalanske kreditinstitut Instituto Catalán de Finanzas) Instituto Valenciano de Finanzas (det valencianske kreditinstitut Instituto Valenciano de Finanzas)
Grækenland	Οργανισμός Σιδηροδρόμων Ελλάδος (det græske teleselskab) Οργανισμός Τηλεπικοινωνιών Ελλάδος (det græske skinnenetselskab) Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού (det offentlige elselskab)
Frankrig	Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES) (fonden til dækning af underskuddet på den sociale sikringsordning) Agence française de développement (AFD) (det franske agentur for udviklingsbistand) Réseau ferré de France (RFF) (Frankrigs skinnenet) Caisse nationale des autoroutes (CNA) (de franske motorveje finansieringsselskab) Assistance publique — hôpitaux de Paris (APHP) (Paris' sociale sygehusselskab) Charbonnages de France (CDF) (Frankrigs kulminer) Entreprise minière et chimique (EMC) (mine- og kemiselskabet)
Italien	Regionerne Provinserne Kommunerne Cassa Depositi e Prestiti (det offentlige deponerings- og låneinstitut)
Portugal	Região Autónoma da Madeira (den selvstyrende region Madeira) Região Autónoma dos Açores (den selvstyrende region Azorerne) Kommunerne

- internationale enheder:
 - Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling
 - Den Europæiske Investeringsbank
 - Den Asiatiske Udviklingsbank
 - Den Afrikanske Udviklingsbank
 - Verdensbanken/IBRD/IMF
 - Den Internationale Finansieringsinstitution
 - Den Interamerikanske Udviklingsbank
 - Europarådets Socialudviklingsfond
 - Euratom
 - Det Europæiske Fællesskab
 - Den Andinske Udviklingsfond (CAF)
 - Eurofima
 - Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab
 - Den Nordiske Investeringsbank
 - Den Caribiske Udviklingsbank.
 - Bestemmelserne i artikel 15 gælder med forbehold af internationale forpligtelser, som medlemsstaterne måtte have indgået over for ovennævnte internationale enheder
 - enheder i tredjelande:
 - De enheder, der opfylder følgende kriterier:
 - 1) Enheden betragtes helt klart som en offentlig enhed efter de nationale kriterier.
 - 2) Den offentlige enhed er en ikke-kommerciel producent, der administrerer og finansierer en gruppe aktiviteter og især leverer ikke-kommercielle varer og tjenester, der skal være til gavn for samfundet, og som reelt styres af det offentlige.
 - 3) Den offentlige enhed er en stor og regelmæssig emittent af værdipapirer.
 - 4) Den pågældende stat kan garantere, at den offentlige enhed ikke vil foretage førtidig indfrielse, hvis der findes »gross-up«-klausuler.
-

RÅDETS DIREKTIV 2003/49/EF

af 3. juni 2003

om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 94,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) På et indre marked, der har karakter af et hjemmemarked, bør transaktioner mellem selskaber fra forskellige medlemsstater ikke være undergivet ringere beskatningsvilkår end de vilkår, der gælder for de samme transaktioner mellem selskaber fra samme medlemsstat.
- (2) Dette krav er i øjeblikket ikke opfyldt for så vidt angår betaling af renter og royalties; de nationale skattelovgivelser — eventuelt kombineret med bilaterale eller multilaterale overenskomster — kan måske ikke altid sikre afskaffelse af dobbeltbeskatning, og skattereglernes anvendelse medfører ofte tyngende administrative formaliteter og likviditetsproblemer for de pågældende selskaber.
- (3) Det må sikres, at renter og royalties beskattes én gang i en medlemsstat.
- (4) Den mest hensigtsmæssige måde at fjerne førnævnte formaliteter og problemer på og samtidig sikre, at nationale og tværnationale transaktioner behandles skattemæssigt ens, er at ophæve beskatningen af renter og royalties i den medlemsstat, hvor de opstår, uanset om beskatningen sker ved indeholdelse ved kilden eller ved skatteansættelse; det er især nødvendigt at ophæve sådanne skatter i forbindelse med betalinger mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater samt mellem sådanne selskabers faste driftssteder.
- (5) Ordningen bør kun gælde for eventuelle renter eller royalties, der ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retmæssige ejer, såfremt der ikke havde bestået en særlig forbindelse
- (6) Medlemsstaterne må ikke afskæres fra at træffe passende foranstaltninger til bekæmpelse af svig og misbrug.
- (7) Der bør af budgetmæssige årsager indrømmes Grækenland og Portugal en overgangsperiode, således at disse medlemsstater får mulighed for gradvis at reducere skat-

terne på rente- og royaltybetalinger, uanset om de opkræves ved indeholdelse ved kilden eller ved skatteansættelse, indtil de kan anvende bestemmelserne i artikel 1.

- (8) Spanien, der har iværksat en plan til fremme af landets teknologiske potentiale, bør af budgetmæssige grunde kunne undlade at anvende bestemmelserne i artikel 1 på royalties i en overgangsperiode.
- (9) Det er nødvendigt, at Kommissionen tre år efter anvendelsesdatoen for direktivet aflægger beretning til Rådet om direktivets virkemåde, særlig med henblik på at udvide direktivet til også at omfatte andre selskaber eller virksomheder samt at undersøge afgrænsningen af definitionen af renter og royalties med henblik på at opnå den nødvendige konvergens i bestemmelserne om renter og royalties i national lovgivning og bilaterale eller multilaterale dobbeltbeskatningsoverenskomster.
- (10) Målet for dette direktiv, nemlig etablering af et fælles system for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde og procedure

1. Betalinger af renter eller royalties, der opstår i en medlemsstat, fritages for enhver form for skat i denne stat, hvad enten den opkræves ved indeholdelse ved kilden eller ved skatteansættelse, forudsat at den retmæssige ejer af de pågældende renter eller royalties er et selskab i en anden medlemsstat eller et fast driftssted beliggende i en anden medlemsstat og tilhørende et selskab i en medlemsstat.

2. En betaling foretaget af et selskab i en medlemsstat eller et fast driftssted beliggende i en medlemsstat og tilhørende et selskab i en anden medlemsstat anses for at opstå i denne medlemsstat (i det følgende benævnt »kildestaten«).

⁽¹⁾ EFT C 123 af 22.4.1998, s. 9.

⁽²⁾ EFT C 313 af 12.10.1998, s. 151.

⁽³⁾ EFT C 284 af 14.9.1998, s. 50.

3. Et fast driftssted anses kun for at være betaler af renter eller royalties, hvis betalingerne udgør en fradragsberettiget udgift for det faste driftssted i den medlemsstat, hvor det er beliggende.

4. Et selskab i en medlemsstat anses kun for at være den retmæssige ejer af renter eller royalties, hvis det modtager disse betalinger til eget brug og ikke som formidler, herunder som agent, mandatar eller bemyndiget signatar for en anden person.

5. Et fast driftssted anses for at være den retmæssige ejer af renter og royalties,

a) hvis den gældsfordring, den rettighed, den anvendelse eller den oplysning, med hensyn til hvilken betalingerne af renter eller royalties opstår, har direkte forbindelse med dette faste driftssted, og

b) hvis betalingerne af renter eller royalties udgør indtægter, der i den medlemsstat, hvor det faste driftssted er beliggende, er undergivet en af de skatter, der er anført i artikel 3, litra a), nr. iii), eller i Belgiens tilfælde »impôt des non-résidents/belasting der niet-verblijfhouders« eller i Spaniens tilfælde »impuesto sobre la renta de no residentes« eller en identisk eller næsten tilsvarende skat, der efter dette direktivs ikrafttræden pålignes som supplement til eller i stedet for de eksisterende skatter.

6. Når et fast driftssted tilhørende et selskab i en medlemsstat anses for at være betaleren eller den retmæssige ejer af renter eller royalties, anses ingen anden del af selskabet for at være betaler eller retmæssig ejer af disse renter eller royalties i forbindelse med denne artikel.

7. Denne artikel finder kun anvendelse, hvis det selskab, der er betaleren, eller det selskab, hvis faste driftssted anses for at være betaleren af renter eller royalties, er et selskab, som er associeret med det selskab, der er den retmæssige ejer, eller hvis faste driftssted anses for at være den retmæssige ejer af disse renter eller royalties.

8. Denne artikel finder ikke anvendelse, hvis renter eller royalties betales af eller til et fast driftssted beliggende i et tredjeland og tilhørende et selskab i en medlemsstat, og selskabets erhvervsaktiviteter helt eller delvis udføres gennem dette faste driftssted.

9. Intet i denne artikel er til hinder for, at en medlemsstat ved anvendelsen af sin skattelovgivning tager hensyn til renter eller royalties, der modtages af selskaber, som er hjemmehørende i den, af faste driftssteder tilhørende selskaber, som er hjemmehørende i den, eller af faste driftssteder, som er beliggende i denne stat.

10. En medlemsstat skal have mulighed for ikke at anvende dette direktiv på et selskab i en anden medlemsstat eller på et fast driftssted tilhørende et selskab i en anden medlemsstat, når de betingelser, der er fastsat i artikel 3, litra b), ikke har været opfyldt i en sammenhængende periode på mindst to år.

11. Kildestaten kan kræve, at opfyldelsen af de i denne artikel og artikel 3 krævede forudsætninger skal dokumenteres ved en attest på tidspunktet for betalingen af renter eller royalties. Hvis opfyldelsen af de i denne artikel krævede forudsætninger ikke er dokumenteret på betalingstidspunktet, står det medlemsstaten frit at kræve indeholdelse af kildeskat.

12. Kildestaten kan gøre fritagelse i henhold til dette direktiv afhængig af, at den har truffet en afgørelse om en sådan fritagelse, som bliver gyldig, når der foreligger en attest, der godtgør, at forudsætningerne i denne artikel og artikel 3 er opfyldt. En afgørelse om fritagelse træffes senest tre måneder efter, at attesten og de oplysninger til støtte herfor, som kildestaten med rimelighed kan forlange, foreligger, og er gyldig i en periode på mindst et år efter udstedelsen.

13. I forbindelse med stk. 11 og 12 vil attesten i forhold til hver enkelt kontrakt med hensyn til betaling være gyldig i mindst et, men højst tre år fra datoen for udstedelsen, og den skal indeholde følgende oplysninger:

a) dokumentation for det modtagende selskabs skattemæssige hjemsted og, hvis det er nødvendigt, eksistensen af et fast driftssted attesteret af skattemyndighederne i den medlemsstat, hvor det modtagende selskab har sit skattemæssige hjemsted, eller hvor det faste driftssted er beliggende

b) oplysning om, at det modtagende selskab er den retmæssige ejer i medfør af stk. 4, eller at forudsætningerne i stk. 5 foreligger, hvis et fast driftssted er modtager af betalingen

c) oplysning om, at forudsætningerne i artikel 3, litra a), nr. iii), foreligger for det modtagende selskab

d) minimumsandelen af kapitalen eller kriteriet om en minimumsandel af stemmerettighederne i medfør af artikel 3, litra b)

e) oplysning om, hvor længe besiddelsen af andelen omhandlet i litra d) har varet.

Medlemsstaterne kan desuden anmode om en juridisk begrundelse for betalingerne i henhold til kontrakten (f.eks. låneaftale eller licenskontrakt).

14. Hvis forudsætningerne for fritagelse ikke længere foreligger, underretter det modtagende selskab eller det modtagende faste driftssted straks det betalende selskab eller det betalende faste driftssted og, hvis kildestaten kræver det, den kompetente myndighed i denne stat.

15. Hvis det betalende selskab eller det betalende faste driftssted har indeholdt kildeskat, som er fritaget i henhold til denne artikel, kan der fremsættes krav om tilbagebetaling af denne kildeskat. Medlemsstaten kan kræve de i stk. 13 nævnte oplysninger. Ansøgningen om tilbagebetaling skal indgives inden for den fastsatte periode. Denne periode skal mindst være på to år fra den dato, hvor renter eller royalties er betalt.

16. Kildestaten tilbagebetaler den for meget indeholdte kildeskat senest et år efter behørig modtagelse af ansøgningen og de oplysninger til støtte herfor, som den med rimelighed kan forlange. Hvis den indeholdte kildeskat ikke tilbagebetales inden for denne periode, har det modtagende selskab eller det faste driftssted ret til ved udløbet af det pågældende år at pålægge den skat, der tilbagebetales, renter med en sats, som svarer til den nationale rentesats, der anvendes i lignende sager i henhold til kildestatens nationale lovgivning.

Artikel 2

Definition af renter og royalties

I dette direktiv forstås ved:

- a) »renter«: indkomst af gældsfordringer af enhver art, uanset om de er sikret ved pant i fast ejendom, og uanset om de indeholder en ret til andel i debtors fortjeneste, og i særdeleshed indkomst fra gældsbeviser, obligationer eller forskrivninger, herunder gevinster og præmier, der er knyttet til sådanne værdipapirer. Straftillæg for for sen betaling anses ikke for renter
- b) »royalties«: betalinger af enhver art, der modtages som vederlag for anvendelsen af eller retten til at anvende enhver ophavsret til et litterært, kunstnerisk eller videnskabeligt arbejde, herunder spillefilm og software, ethvert patent, varemærke, mønster eller enhver model, tegning, hemmelig formel eller fremstillingsmetode eller for oplysninger om industrielle, kommercielle eller videnskabelige erfaringer; betalinger for anvendelsen af eller retten til at anvende industrielt, kommercielt eller videnskabeligt udstyr anses for royalties.

Artikel 3

Definition af selskab, associeret selskab og fast driftssted

I dette direktiv forstås ved:

- a) »selskab i en medlemsstat«: ethvert selskab,
- i) der har en af de former, der er nævnt på listen i bilaget, og

ii) som i overensstemmelse med skattelovgivningen i medlemsstaten anses for at være hjemmehørende i denne stat, og som ikke i henhold til en dobbeltindkomstbeskatningsoverenskomst med et tredjeland kan anses for at være hjemmehørende uden for Fællesskabet i skattemæssig henseende, og

iii) som er omfattet af en af følgende skatter uden fritagelse eller af en identisk eller næsten tilsvarende skat, der efter dette direktivs ikrafttræden pålignes som supplement til eller i stedet for de eksisterende skatter:

— impôt des sociétés/vennootschapsbelasting i Belgien

— selskabsskat i Danmark

— Körperschaftsteuer i Tyskland

— Φόρος εισοδήματος νομικών προσώπων i Grækenland

— impuesto sobre sociedades i Spanien

— impôt sur les sociétés i Frankrig

— corporation tax i Irland

— imposta sul reddito delle persone giuridiche i Italien

— impôt sur le revenu des collectivités i Luxembourg

— vennootschapsbelasting i Nederlandene

— Körperschaftsteuer i Østrig

— imposto sobre o rendimento da pessoas colectivas i Portugal

— yhteisöjen tulovero/inkomstskatten för samfund i Finland

— statlig inkomstskatt i Sverige

— corporation tax i Det Forenede Kongerige

b) »associeret selskab«: et selskab, der er associeret med et andet selskab, som minimum ved at:

i) det direkte besidder en andel på mindst 25 % af det andet selskabs kapital, eller

ii) det andet selskab direkte besidder en andel på mindst 25 % af dets kapital, eller

iii) et tredje selskab direkte besidder en andel på mindst 25 % af både dets kapital og af det andet selskabs kapital.

Kapitalandelene må kun angå selskaber, der er hjemmehørende i Fællesskabet.

Medlemsstaterne kan imidlertid erstatte kriteriet om en minimumsandel af kapitalen med kriteriet om en minimumsandel af stemmerettighederne.

c) »fast driftssted«: et fast forretningssted beliggende i en medlemsstat, hvorigennem aktiviteterne i et selskab i en anden medlemsstat udføres fuldstændig eller delvis.

Artikel 4

Udelukkelse af betalinger som renter eller royalties

1. Kildestaten er ikke forpligtet til at sikre dette direktivs fordele i følgende tilfælde:

- a) betalinger, der behandles som udlodning af udbytte eller som tilbagebetaling af kapital i henhold til kildestatens lovgivning
- b) betalinger fra gældsfordringer, som indebærer en ret til en andel i debitors fortjeneste
- c) betalinger fra gældsfordringer, som berettiger fordringshaveren til at ombytte sin ret til renter til en ret til en andel i debitors fortjeneste.
- d) betalinger fra gældsfordringer, som ikke indeholder nogen bestemmelse om tilbagebetaling af hovedstolen, eller hvor tilbagebetaling skal finde sted mere end 50 år efter udstedelsesdatoen.

2. Hvis en særlig forbindelse mellem betaleren og den retsmæssige ejer af renter eller royalties eller mellem en af disse og en tredjemand bevirker, at størrelsen af disse renter eller royalties overstiger det beløb, som ville være blevet aftalt mellem betaleren og den retsmæssige ejer, såfremt denne forbindelse ikke havde bestået, finder bestemmelserne i dette direktiv kun anvendelse på dette eventuelle sidstnævnte beløb.

Artikel 5

Svig og misbrug

1. Dette direktiv udelukker ikke anvendelse af nationale eller overenskomstmæssigt fastsatte bestemmelser til bekæmpelse af svig eller misbrug.

2. Medlemsstaterne kan tilbagekalde fordele i henhold til dette direktiv eller nægte at anvende direktivet i tilfælde af transaktioner, der har skatteunddragelse, skatteundgåelse eller misbrug som væsentligste bevæggrund eller en af de væsentligste bevæggrunde.

Artikel 6

Overgangsbestemmelser for Grækenland, Spanien og Portugal

1. Grækenland og Portugal kan indtil den dato for anvendelse, der er nævnt i artikel 17, stk. 2 og 3, i Rådets direktiv 2003/48/EF af 3. juni 2003 om beskatning af indtægter fra opsparing i form af rentebetalinger⁽¹⁾, undlade at anvende bestemmelserne i artikel 1. I en overgangsperiode på otte år, regnet fra ovennævnte dato, må beskatningssatsen for betalinger af renter eller royalties til et associeret selskab i en anden medlemsstat eller til et fast driftssted beliggende i en anden medlemsstat og tilhørende et associeret selskab i en medlemsstat ikke overstige 10 % i de første fire år og 5 % i de sidste fire år.

⁽¹⁾ Se side 38 i denne EUT.

Spanien kan undlade at anvende bestemmelserne i artikel 1 indtil den dato for anvendelse, der er nævnt i artikel 17, stk. 2 og 3, i direktiv 2003/48/EF, dog kun for royalties. I en overgangsperiode på seks år, regnet fra ovennævnte dato, må beskatningssatsen for betalinger af royalties til et associeret selskab i en anden medlemsstat eller til et fast driftssted beliggende i en anden medlemsstat og tilhørende et associeret selskab i en medlemsstat ikke overstige 10 %.

Overgangsbestemmelserne skal dog være betinget af fortsat anvendelse af en beskatningssats, der er lavere end dem, der er omhandlet i første og andet afsnit, hvis der er fastsat en sådan i bilaterale aftaler mellem Grækenland, Spanien eller Portugal og andre medlemsstater. Inden udgangen af en af de overgangsperioder, der er nævnt i dette stykke, kan Rådet enstemmigt på forslag af Kommissionen træffe afgørelse om en eventuel forlængelse af de nævnte overgangsperioder.

2. Hvis et selskab i en medlemsstat eller et fast driftssted beliggende i denne medlemsstat og tilhørende et selskab i en medlemsstat

— modtager renter eller royalties fra et associeret selskab i Grækenland eller Portugal

— modtager royalties fra et associeret selskab i Spanien

— modtager renter eller royalties fra et fast driftssted beliggende i Grækenland eller Portugal og tilhørende et associeret selskab i en medlemsstat, eller

— modtager royalties fra et fast driftssted beliggende i Spanien og tilhørende et associeret selskab i en medlemsstat,

skal førstnævnte medlemsstat i indkomstskatten af det selskab eller det faste driftssted, som modtog indtægten i henhold til stk. 1, indrømme et fradrag, som svarer til den i Grækenland, Spanien eller Portugal betalte skat af indtægten.

3. Det i stk. 2 omhandlede fradrag behøver ikke overstige det laveste af følgende beløb:

a) den skat, der på grundlag af stk. 1 betales i Grækenland, Spanien eller Portugal af sådanne indtægter, eller

b) den del af den før fradraget beregnede indkomstskat, som skal betales af det selskab eller det faste driftssted, som modtog de pågældende renter eller royalties, og som kan henføres til betalingerne i henhold til den nationale lovgivning i den medlemsstat, i hvilken selskabet er hjemmehørende eller det faste driftssted beliggende.

Artikel 7

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. januar 2004. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, samt en sammenligningstabel over bestemmelserne i dette direktiv og de tilsvarende bestemmelser i den vedtagne nationale lovgivning.

Artikel 8

Vurdering

Senest den 31. december 2006 aflægger Kommissionen beretning til Rådet om direktivets virkemåde med særlig henblik på at udstrække dets anvendelsesområde til andre selskaber og virksomheder end dem, der er omhandlet i artikel 3 og bilaget.

Artikel 9

Afgrænsningsbestemmelse

Dette direktiv anfægter ikke anvendelsen af nationale eller overenskomstmæssigt fastsatte bestemmelser, som går ud over dette direktivs bestemmelser, og som har til formål at fjerne eller mindske dobbeltbeskatning af renter og royalties.

Artikel 10

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 11

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 3. juni 2003.

På Rådets vegne
N. CHRISTODOULAKIS
Formand

BILAG

Liste over selskaber, der er omfattet af direktivets artikel 3, litra a)

- a) selskaber, der i belgisk ret benævnes »naamloze vennootschap/société anonyme«, »commanditaire vennootschap op aandelen/société en commandite par actions«, »besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid/société privée à responsabilité limitée«, og offentligretlige enheder, hvis aktiviteter er omfattet af privatretten
 - b) selskaber, der i dansk ret benævnes »aktieselskab« og »anpartsselskab«
 - c) selskaber, der i tysk ret benævnes »Aktiengesellschaft«, »Kommanditgesellschaft auf Aktien«, »Gesellschaft mit beschränkter Haftung« og »bergrechtliche Gewerkschaft«
 - d) selskaber, der i græsk ret benævnes »ανώνυμη εταιρία«
 - e) selskaber, der i spansk ret benævnes »sociedad anónima«, »sociedad comanditaria por acciones«, »sociedad de responsabilidad limitada«, og offentligretlige enheder, hvis aktiviteter er omfattet af privatretten
 - f) selskaber, der i fransk ret benævnes »société anonyme«, »société en commandite par actions«, »société à responsabilité limitée«, og offentlige industrielle og kommercielle driftssteder og selskaber
 - g) selskaber i irsk lovgivning, som benævnes »public companies limited by shares or by guarantee«, »private companies limited by shares or by guarantee«, enheder, der er registreret i henhold til Industrial and Provident Societies Acts, eller »building societies«, der er registreret i henhold til Building Societies Acts
 - h) selskaber, der i italiensk ret benævnes »società per azioni«, »società in accomandita per azioni«, »società a responsabilità limitata«, og offentlige og private industrielle og kommercielle selskaber
 - i) selskaber, der i luxembourgsk ret benævnes »société anonyme«, »société en commandite par actions« og »société à responsabilité limitée«
 - j) selskaber, der i nederlandsk ret benævnes »naamloze vennootschap« og »besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid«
 - k) selskaber, der i østrigsk ret benævnes »Aktiengesellschaft« og »Gesellschaft mit beschränkter Haftung«
 - l) kommercielle selskaber eller civilretlige selskaber med en kommerciel form, andelsselskaber og offentlige selskaber, som er registreret i henhold til portugisisk lovgivning
 - m) selskaber, der i finsk ret benævnes »osakeyhtiö/aktiebolag«, »osuuskunta/andelslag«, »säästöpankki/sparbank« og »vakuutusyhtiö/försäkringsbolag«
 - n) selskaber, der i svensk ret benævnes »aktiebolag« og »försäkringsaktiebolag«
 - o) selskaber, der er registreret i henhold til Det Forenede Kongeriges lovgivning.
-

II

(Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 27. november 2002

om Tysklands støtteordning »Thüringens driftskapitalprogram«

(meddelt under nummer K(2003) 4359)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2003/469/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 88, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

vidt retningslinjen var forenelig med fællesmarkedet. Ved brev af 31. maj 1994 meddelte Tyskland følgende oplysninger: Thüringens driftskapitalprogram af 20. juli 1993 henvender sig til små og mellemstore virksomheder (som defineret i SMV-rammebestemmelserne fra 1992), hvis økonomiske tilstand er sund, men som på grund af deres ringe størrelse, manglende bankgarantier og den generelle situation på kapitalmarkedet ville have svært ved at skaffe fremmedfinansiering. Det var ikke muligt at yde lån til kriseramte virksomheder, men disse virksomheder kunne ansøge om hjælp fra andre anerkendte programmer. Retningslinjen var desuden tænkt som et de minimis-program i overensstemmelse med de minimis-bestemmelserne i SMV-rammebestemmelserne (1992).

1. SAGSFORLØB

(1) I 1993 trådte retningslinjen for delstaten Thüringens driftskapitalprogram (herefter »retningslinjen«) af 20. juli 1993 i kraft ⁽¹⁾. Ifølge myndighederne i Thüringen var retningslinjen i overensstemmelse med den de minimis-regel, der er indført ved Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (herefter »SMV-rammebestemmelserne«) ⁽²⁾ fra 1992 og er derfor ikke blevet anmeldt i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3.

(2) Efter en avisartikel om dette låneprogram, som gav offentlige virksomheder mulighed for at optage lån på gunstige vilkår uden tilstrækkelig banksikkerhed med henblik på at finansiere deres lagre, bad Kommissionen ved brev GD IV/D 3761 af 2. maj 1994 Tyskland om oplysninger desangående for at kunne bedømme, hvor-

(3) Tyskland var enig med Thüringens myndigheder i, at retningslinjen ikke var omfattet af anmeldelsespligten efter artikel 88, stk. 3.

(4) Som svar på Kommissionens forespørgsel om oplysninger af 29. maj 1995 sendte Tyskland med brev af 27. juni 1995 et eksemplar af retningslinjen for driftskapitalprogrammet.

(5) I forbindelse med sag C 85/98 (ex NN 106/98 om fejlagtig anvendelse af de minimis-reglerne på delstaten Thüringens konsolideringsprogram af 20. juli 1993) bekræftede Tyskland ved brev af 8. juni 1998, at den retningslinje, der lå til grund for sagen, var udløbet den

⁽¹⁾ Thüringer Staatsanzeiger nr. 33/1993, s. 1415.

⁽²⁾ EFT C 213 af 19.8.1992, s. 2.

16. januar 1996. Ved brev af 7. december 1998 fremsendte Tyskland oplysninger om gennemførelsen af retningslinjen og om modtagervirksomhederne, hvoraf Kommissionen kunne konkludere, at der også var ydet støtte til virksomheder i de følsomme sektorer (produkter i bilag I til EF-traktaten). Derudover fremgik det af oplysningerne, at kriseramte virksomheder, der i samme eller foregående år havde modtaget støtte fra anerkendte programmer for kriseramte virksomheder, havde modtaget lån efter denne retningslinje. Denne antagelse blev bekræftet ved Tysklands brev af 29. januar 1999, hvoraf det også fremgik, at visse af de virksomheder, der havde modtaget støtte efter denne retningslinje, også havde modtaget støtte fra konsolideringsprogrammet af 20. juli 1993, hvis fejlagtige anvendelse lå til grund for sag C 85/98.

- (6) Ved brev SG(99) D/3539 af 18. maj 1999 underrettede Kommissionen Tyskland om sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2.
- (7) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ⁽³⁾. Kommissionen opfordrede øvrige interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til den omhandlede foranstaltning, men har ikke modtaget bemærkninger fra andre interesserede parter.
- Bemærkninger fra Tyskland blev modtaget ved brev af 24. juni 1999 og af 19. august 1999.
- (8) Tyskland fremsendte sine endelige bemærkninger ved brev af 26. november 2001.

2. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

2.1. Retsgrundlag

- (9) Støtten ydes på vegne af Thüringens økonomi- og trafikministerium af den offentlige Thüringer Aufbaubank på grundlag af retningslinjen i Thüringens driftskapitalprogram i henhold til §§ 23, 44 og 44a i Thüringer Landesshaahaltsordnung.

2.2. Støttemodtagere

- (10) Retningslinjen henvender sig til små og mellemstore virksomheder (SMV), som defineres efter kriterierne »omsætning« og »beskæftigelse«, men ikke efter kriteriet »uafhængighed« i SMV-rammebestemmelserne, og til nyoprettede virksomheder, management buy-outs og buy-ins samt genprivatiseringer, hvor der gives prioritet til konsolideringsprojekter. Levnedsmiddelindustriens

støtteberettigelse, der både kan omfatte de aktiviteter, der er nævnt i bilag I til EF-traktaten og andre aktiviteter, nævnes udtrykkeligt i retningslinjens punkt 3 (»støttemodtagere«). De øvrige følsomme sektorer (stålindustrien, skibsbygningsindustrien, kunstfiberindustrien, motorkøretøjsindustrien, landbrug, fiskeri, transport og kulindustrien) udelukkes ikke. I helt særlige tilfælde kan støtten (efter afgørelse fra den relevante minister) også ydes til virksomheder, hvis omsætning og arbejdsstyrke overskrider lofterne i SMV-rammebestemmelserne.

2.3. Varighed

- (11) Retningslinjen for delstatens Thüringens driftskapitalprogram trådte i kraft den 20. juli 1993 på ubestemt tid og blev den 16. januar 1996 erstattet af Thüringens låneprogram for små og mellemstore virksomheder.

2.4. Målsætning

- (12) Retningslinjen henvender sig til virksomheder, der hverken har tilstrækkelige bankgarantier eller er i stand at betale de høje renter for kortfristede lån, og har til formål at give disse virksomheder mulighed for at optage lån på lempelige vilkår til finansiering af driftskapital. Ifølge punkt 1 i retningslinjen (»støttens formål«) »skal små og mellemstore virksomheder kunne opnå støtte til oprettelse eller sikring, særligt for at afværge de farer, som truer deres eksistens og arbejdspladser«.
- (13) Støtten tildeles via den offentlige Thüringer Aufbaubank i form af lån på lempelige vilkår via den pågældende hovedbank, der bærer den største risiko (»Primärhaftung«). Hovedbanken kan opnå en garanti på 60 % af lånebeløbet, og der er ikke fastsat noget gebyr i retningslinjen. Thüringer Aufbaubank og hovedbanken modtager et administrationsgebyr på 0,1 % af lånebeløbet.
- (14) Der kan ikke foretages en omlægning til på Thüringer Aufbaubanks bekostning.
- (15) Lånene ydes til en rente på mellem 5 % og 8 % med en løbetid på tre år. Den ansvarlige minister i delstaten kan tillade andre bestemmelser.

2.5. Intensitet

- (16) I retningslinjens afsnit 5 (»Støttens art, omfang og størrelse«) henvises udtrykkeligt til ordningens de minimis-karakter og til de minimis-bestemmelserne i SMV-rammebestemmelserne fra 1992.

⁽³⁾ EFT C 203 af 17.7.1999, s. 3.

- (17) Ifølge retningslinjen beregnes det støttebeløb, der skyldes rentefordelen, på grundlag af forskellen mellem den faktiske rentesats for lånet og den gældende referencesats. Der er ikke fastsat et decideret loft for lånet, men det støttebeløb, som en virksomhed kan modtage til det samme formål inden for 36 måneder (dvs. støtteelementet i et lån på lempelige vilkår), må ikke overskride den de minimis-tærskel, der er fastlagt i de minimis-regelen i SMV-rammebestemmelserne fra 1992⁽⁴⁾. Der tages ikke hensyn til støtteelementet i garantien.
- (18) Fra 1993 til 1996 blev der ifølge de dokumenter, som Tyskland har indsendt, bevilget 460 lån til et samlet beløb af 202 mio. DEM, hvoraf omkring 20 lån blev ydet til levnedsmiddelindustrien. I mindst to tilfælde fik to virksomheder, der i samme eller foregående år havde modtaget støtte inden for godkendte ordninger for kriseramte virksomheder, bevilget sådanne lån (Thuro Back Südhüringer Backwaren og Bergner & Weiser GmbH).
- (24) I det omfang, der blev bevilget lån til økonomisk sunde virksomheder i de følsomme sektorer, havde Kommissionen betænkeligheder vedrørende Thüringens driftskapitalprogramms forenelighed med de gældende regionalstøttebestemmelser.
- (25) Lån til fordel for økonomisk sunde virksomheder i følsomme sektorer udgør driftsstøtte, som Kommissionen må vurdere ifølge de gældende retningslinjer for regionalstøtte. Særlig skal en sådan støtte i overensstemmelse med Kommissionens fastlagte praksis opfylde følgende kriterier:

- a) den skal være tidsbegrænset og degressiv
- b) den kan kun tillades i støtteberettigede områder, der falder ind under EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a)
- c) de følsomme sektorer skal være udelukket.

2.6. Kumulering

- (19) Retningslinjen indeholder ingen bestemmelser om kumulering.

2.7. Baggrunden for procedurens indledning

- (20) Kommissionen indledte proceduren, fordi ordningen blev anvendt til fordel for virksomheder, der er aktive i de følsomme sektorer og til fordel for kriseramte virksomheder. Kommissionen har ikke givet udtryk for betænkeligheder i forbindelse med, at ordningen er blevet anvendt til fordel for sunde virksomheder uden for de følsomme sektorer.
- (21) Kommissionen har handlet ud fra følgende begrundelse.
- (22) Da de følsomme sektorer i retningslinjen ikke er udelukket, er der tale om fejlagtig anvendelse af de minimis-regelen i SMV-rammebestemmelserne fra 1992. Ifølge punkt 3.2 i SMV-rammebestemmelserne finder de ikke anvendelse på støtte til virksomheder i sektorer, som er underlagt særlige bestemmelser. Da retningslinjen blev anvendt inden for en af disse sektorer, skal den betragtes som uanmeldt støtte.
- (23) På grund af de særlige kendetegn ved de følsomme sektorer udgjorde de pågældende foranstaltninger statsstøtte til virksomheder efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61. Støtten gjorde det muligt for virksomheder med ringe adgang til kapitalmarkedet at optage lån til finansiering af deres driftskapital samt at beskytte eller endda udvide deres aktiviteter. Dermed kunne foranstaltningerne efter Kommissionens opfattelse fordreje konkurrencevilkårene.
- (26) I beslutningen om at indlede proceduren kunne Kommissionen fastslå, at retningslinjen ikke var degressiv, og at de følsomme sektorer ikke var udelukket.
- (27) Det fremgik af oplysningerne fra Tyskland, at retningslinjen i mindst to tilfælde blev anvendt til fordel for kriseramte virksomheder ifølge definitionen i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder fra 1994⁽⁵⁾ (i det følgende »rammebestemmelserne fra 1994«). Ifølge retningslinjens ordlyd var kriseramte virksomheder ikke udelukket. Kommissionen fandt derfor, at retningslinjen delvis også gjaldt for kriseramte virksomheder.
- (28) De lavtforrentede lån til kriseramte virksomheder, der er garanteret af Thüringer Aufbaubank, kan føre til, at de minimis-grænsen overskrides. Ved beregningen af de minimis-grænsen burde der have været taget højde for støtteelementet i forbindelse med garantien og modtagervirksomhedernes særlige vanskeligheder. Støtteelementet i garantien skal afspejle den særlige risiko i forbindelse med en kriseramt virksomhed, som kan være lige så stor som det sikrede lån.
- (29) Ved anvendelsen af retningslinjen på kriseramte virksomheder blev der således ikke taget tilstrækkeligt hensyn til de minimis-bestemmelserne. Kun når summen fra lånet og den øvrige støtte, hvortil der skulle tages hensyn i henhold til kumuleringsbestemmelserne, ikke overskred de minimis-grænsen, var dette ikke tilfældet. I den form, som Thüringens driftskapitalprogram blev anvendt, må det imidlertid skulle opfattes som ikke-anmeldt støtte.

⁽⁴⁾ På daværende tidspunkt gjaldt strengere bestemmelser, idet de minimis-tærsklen var sat til 50 000 ECU, se EFT C 68 af 6.3.1996, s. 9.

⁽⁵⁾ EFT C 368 af 23.12.1994, s. 12.

- (30) Lånene gjorde det muligt for virksomhederne at undgå, at de måtte forlade markedet. Hvis virksomheden måtte forlade markedet, ville en eksisterende overkapacitet blive reduceret, eller de frigjorte markedsandele ville blive overtaget af konkurrenter, der i begge tilfælde kunne forbedre deres rentabilitet. Retningslinjen udelukker ikke, at der ydes lån til virksomheder, som deltager i samhandel inden for Fællesskabet. Det må derfor antages, at de driftskapitallån, der er omfattet af proceduren, kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.
- (31) Således udgjorde de driftskapitallån, som blev givet af Thüringer Aufbaubank til kriseramte virksomheder, statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 61, stk. 1, som skulle vurderes på grundlag af de relevante retningslinjer.
- (32) For så vidt som retningslinjen sigter mod redning af en kriseramt virksomhed, er det i henhold til de relevante bestemmelser en betingelse for redningsstøttens forenelighed med fællesmarkedet, at denne ydes i form af offentlige lån på markedsvilkår eller i form af en offentlig garanti for et privat lån. Denne betingelse opfyldes ikke i det foreliggende tilfælde, da der er tale om lån, som er ydet på lempelige vilkår. Derudover kræves der i bestemmelserne individuel anmeldelse af støtte til større virksomheder og til virksomheder inden for følsomme sektorer. Den retningslinje, der undersøges, udelukkede imidlertid ikke støtte til større virksomheder, og den blev anvendt inden for en følsom sektor.
- (33) For så vidt som retningslinjen sigter mod omstrukturering af en kriseramt virksomhed, er det i henhold til de relevante bestemmelser — som senest er blevet bekræftet ved Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder fra 1999 ⁽⁶⁾ — en betingelse for redningsstøttens forenelighed med fællesmarkedet, at denne støtte stort set opfylder følgende kriterier:
- a) der skal fremlægges og gennemføres en omstruktureringsplan, som gør det muligt at genoprette virksomhedens rentabilitet på længere sigt
 - b) støttebeløbet skal være begrænset til det strengt nødvendige minimum for at nå målet
 - c) modtagervirksomheden og dens ejere skal yde et passende bidrag
 - d) de specifikke regler for følsomme sektorer skal overholdes, som grundlæggende kræver individuel anmeldelse
 - e) der skal ske individuel anmeldelse af støtte til større virksomheder
 - f) der må kun ydes omstrukturingsstøtte en enkelt gang bortset fra i særlige tilfælde, som ikke kan forudses, og som virksomheden ikke kan gøres ansvarlig for.
- (34) Det låneprogram, som undersøges, foreskriver ikke individuel anmeldelse af støtte til større virksomheder, og det indeholder heller ikke et forbud mod gentagne støttetildelinger til omstrukturering.

3. BEMÆRKNINGER FRA TYSKLAND

- (35) I sine bemærkninger opgør Tyskland antallet af lån, der er ydet som led i driftskapitalprogrammet, til 365 til i alt 81,6 mio. EUR. Forskellen mellem dette tal og oplysningerne i beslutningen om at indlede proceduren forklares ved, at beslutningen også omfattede driftskapitallån, der blev ydet som led i Thüringens låneprogram fra 1996. Thüringens låneprogram indgår i sag C 87/98 (ex NN 137/98).
- (36) Oplysningerne i beslutningen om at indlede proceduren vedrørende virksomhederne Thuro Back Südthüringer Backwaren og Bergner & Weiser GmbH var ifølge Tyskland ikke korrekte, da ingen af disse virksomheder havde modtaget et driftskapitallån fra Thüringens driftskapitalprogram.
- (37) Efter Tysklands opfattelse henvendte Thüringens driftskapitalprogram sig ikke til kriseramte virksomheder. Selv om retningslinjen ikke udtrykkeligt udelukkede kriseramte virksomheder, og tre af de i alt 365 bevilgede lån gik til kriseramte virksomheder, stod ordningen ikke åben for kriseramte virksomheder, og dette var heller ikke hensigten. Thüringens driftskapitalprogram skal betragtes i sammenhæng med Thüringens konsolideringsprogram (sag C 85/98, ex NN 106/98). Mens kriseramte virksomheder udtrykkeligt også var omfattet af konsolideringsprogrammets anvendelsesområde, stod denne særlige mulighed ikke åben for Thüringens driftskapitalprogram.
- (38) Desuden udgjorde hovedbankernes betydelige egenrisiko i denne henseende et væsentligt incitament til at foretage en behørig kontrol af låntagerens kreditværdighed med henblik på at mindske risikoen.
- (39) Ifølge oplysningerne fra Tyskland blev beregningen af de minimis-lofterne udelukkende beregnet på grundlag af støtteelementet i rentetilskuddet, som beregnedes ud fra forskellen på den effektive rentesats for den endelige låner og referencerentesatsen. Der blev ikke taget hensyn til støtteelementet i garantien ved afviklingen af driftskapitalprogrammet, da »de tyske myndigheder ved beregningen af støtteelementet fra 1993 til begyndelsen af 1996 ikke var bekendt med, at der var et støtteelement forbundet med lånegarantien.« Dette ændrede sig først med Kommissionens brev af D/54570 af 11. november 1998.

⁽⁶⁾ EFT C 288 af 9.10.1999, s. 2.

- (40) For så vidt angår de følsomme sektorer, var Tysklands opfattelse, at støtte til virksomheder i de følsomme sektorer var udelukket under henvisning til punkt 5 i retningslinjen for Thüringens driftskapitalprogram. I punkt 5 hedder det udtrykkeligt, at »lånene ... ydes i overensstemmelse med Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til små og mellemstore virksomheder (De Europæiske Fællesskabers Tidende C 213/2 af 19. august 1992).« På grund af denne henvisning kunne bestemmelserne vedrørende de følsomme sektorer anvendes umiddelbart, og støtte inden for dette område var utvetydigt udelukket.
- (41) Ifølge oplysningerne fra Tyskland blev der ikke ydet lån til virksomheder i de følsomme sektorer efter punkt 1.6 i rammebestemmelserne fra 1992.
- (42) Ifølge Tysklands opfattelse fik de særlige regler i rammebestemmelserne for statsstøtte til investeringer i sektoren for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter ⁽⁷⁾ fra 1996 i henhold til Kommissionens beslutning 1999/183/EF af 20. maj 1998 om statsstøtte til forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter ⁽⁸⁾, som påtænkes ydet i Tyskland på grundlag af eksisterende regionale støtteordninger, først gyldighed i 1998. I perioden 1993 til 1996 fandtes der således ingen særlige regler på støtteområdet.
- (43) Af de 365 driftskapitallån, hvortil der var givet tilsagn, var kun fem ydet til virksomheder inden for nærings- og nydelsesmiddelbranchen.
- (44) Anvendelsen af retningslinjen på andet end SMV i særlige tilfælde var efter Tysklands opfattelse i overensstemmelse med de minimis-reglen i SMV-rammebestemmelserne fra 1992.
- (45) Fra Tyskland har Kommissionen modtaget en tabel over de driftskapitallån, der er bevilget fra 1993 til 1995. Heraf fremgår det, at tre af de i alt 365 lån blev ydet til kriseramte virksomheder. Derudover fremgår det af oplysningerne i tabellen, at der kun blev ydet fem lån inden for den følsomme landbrugssektor, selv om der ifølge Tysklands brev af 29. januar 1999 blev bevilget omkring 20 lån til levnedsmiddelindustrien.
- (46) Det fremgår ikke tydeligt af dokumenterne fra Tyskland, hvilke kriterier den følsomme landbrugssektor eller en kriseramt virksomhed blev defineret ud fra.
- påvirkning af samhandelen og konkurrencen mellem medlemsstaterne. På denne baggrund skal støtte under et bestemt beløb, der som de minimis-støtte ikke falder ind under EF-traktatens artikel 87, stk. 1, ikke anmeldes i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3.
- (48) En bestemmelse af, hvad der efter Kommissionens opfattelse skal forstås ved de minimis-støtte, blev første gang fastlagt i SMV-rammebestemmelserne fra 1992 ⁽⁹⁾. I punkt 3.2 fastsættes anvendelsesområdet for de minimis-reglen til et støttebeløb på 50 000 ECU, der over en treårig periode kan udbetales til hver virksomhed til en bestemt bred udgiftskategori (f.eks. investeringer eller uddannelse). Således skulle engangsstøtte på op til 50 000 ECU til en given udgiftskategori og støtteordninger, hvorved den støtte, en virksomhed kunne få udbetalt til en given udgiftstype, blev begrænset til dette beløb over en treårig periode, ikke længere anmeldes i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3 (tidligere artikel 93, stk. 3). Det var dog en forudsætning, at der til den pågældende støtte eller støtteordning var knyttet den udtrykkelige betingelse, at yderligere støtte til samme virksomhed for samme udgiftstype ikke bragte den samlede støtte til virksomheden op over 50 000 ECU. I punkt 3.2. blev det præciseret, at de minimis-reglen ikke finder anvendelse i de følsomme sektorer (stålindustrien, skibsbygningsindustrien, kunstfiberindustrien, motorkøretøjsindustrien, landbrug, fiskeri, transport og kulindustrien).
- (49) I Kommissionens meddelelse om de minimis-støtte fra 1996 ⁽¹⁰⁾ blev de minimis-reglen fra SMV-rammebestemmelserne fra 1992 ændret. Det maksimale samlede de minimis-støttebeløb blev fastsat til 100 000 ECU over en periode på tre år, der begynder ved udbetalingen af den første de minimis-støtte. Dette beløb dækkede al offentlig støtte, der ydedes som de minimis-støtte, og berørte ikke støttemodtagerens mulighed for at få anden støtte, der ydedes i henhold til ordninger, der var godkendt af Kommissionen.
- (50) Reglen gjaldt ikke for de sektorer, der falder ind under EKSF-traktaten, skibsbygningsindustrien, transportsektoren og støtte til udgifter i forbindelse med landbrug og fiskeri.
- (51) Med artikel 1 i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte ⁽¹¹⁾ blev de minimis-reglens anvendelsesområde udvidet, men denne forordning finder fortsat ikke anvendelse på støtte i transportsektoren og til aktiviteter vedrørende produktion, forarbejdning eller markedsføring af de produkter, der er anført i bilag I til traktaten. Forordningen finder

4. VURDERING AF FORANSTALTNINGEN

4.1. Statsstøtte

- (47) Selv om enhver finansiel støtte til fordel for en virksomhed i en vis udstrækning ændrer konkurrencevilkårene, er det ikke al støtte, der medfører en mærkbar

⁽⁷⁾ EFT C 29 af 2.2.1996, s. 4.

⁽⁸⁾ EFT L 60 af 9.3.1999, s. 61.

⁽⁹⁾ Se fodnote 2.

⁽¹⁰⁾ EFT C 68 af 6.3.1996, s. 9.

⁽¹¹⁾ EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30.

heller ikke anvendelse på støtte til eksportrelaterede aktiviteter, dvs. støtte, der er direkte knyttet til de eksporterede mængder, til etablering og drift af et distributionsnet eller til andre løbende udgifter i forbindelse med eksportvirksomhed. Endelig falder støtte, som er betinget af, at der anvendes indenlandske produkter i stedet for importerede, ikke ind under forordningen.

(52) I henhold til artikel 2 i den omhandlede forordning må den samlede de minimis-støtte til en enkelt virksomhed ikke overstige 100 000 EUR i en treårig periode. Dette loft gælder uanset støttens form eller formål.

(53) Som følge af, at forordning (EF) nr. 69/2001 først trådte i kraft den 2. februar 2001 — mens den foreliggende retningslinje, der skal undersøges, fandt anvendelse i perioden fra den 20. juli 1993 og indtil den 16. januar 1996 — er det tvivlsomt, hvorvidt Kommissionen i forbindelse med sin beslutning kan anvende forordning (EF) nr. 69/2001 med tilbagevirkende kraft på de finansielle foranstaltninger, der blev truffet, inden den trådte i kraft, eller om den de minimis-regel i SMV-rammebestemmelserne fra 1992, der var gældende i den pågældende periode, skal anvendes (*consecutio legis*).

(54) Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 indeholder ingen bestemmelse om, hvorvidt den kan finde anvendelse på vurderingen af støtte, der blev ydet, inden den trådte i kraft. Ordlyden udelukker imidlertid ikke, at den kan anvendes på tidligere tilfælde, som i forvejen er omfattet af kontrollen i henhold til artikel 3 i forordning (EF) nr. 69/2001. Kommissionen er nået til den opfattelse, at da der ikke foreligger andre udtrykkelige bestemmelser herom, bør forordning (EF) nr. 69/2001 finde anvendelse på de minimis-støtte, som blev ydet, inden den trådte i kraft. For så vidt som forordning (EF) nr. 69/2001 fritager en bestemt kategori af foranstaltninger fra anmeldelsespligten, udgør den på den ene side en procedureregulering og bør derfor straks finde anvendelse på igangværende procedurer. På den anden side er det i overensstemmelse med dens målsætning om procedureforenkling og decentralisering, der ligger til grund for forordning (EF) nr. 69/2001, at den straks finder anvendelse. Kun med hensyn til støtte, der ikke falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001 og derfor ikke kan fritages på dette grundlag, vil Kommissionen anvende de bestemmelser, der var i kraft på tidspunktet for støttens tildeeling. Da forordning (EF) nr. 69/2001 principielt er mindre streng end de tidligere de minimis-regler, og da disse bestemmelser under alle omstændigheder finder anvendelse, såfremt støtten ikke er fritaget på grundlag af forordning (EF) nr. 69/2001, tages der på passende vis

højde for det generelle retsprincip om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet. Set fra et økonomisk synspunkt er Kommissionen af den opfattelse, at en finansiell foranstaltning, som på grundlag af den nugældende forordning (EF) nr. 69/2001 på et integreret marked ikke kan betragtes som støtte som omhandlet i EF-traktatens 87, stk. 1, tidligere ikke kan have udgjort støtte på et mindre integreret marked. Kommissionen vil således lægge forordning (EF) nr. 69/2001 til grund i forbindelse med sin videre undersøgelse af de finansielle foranstaltninger, hvilket ikke udelukker muligheden for at anvende de bestemmelser, der var i kraft på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne blev gennemført, såfremt disse foranstaltninger ikke fritages på grundlag af forordning (EF) nr. 69/2001.

(55) Procedurens indledning omfatter dermed både retningslinjen og de konkrete tilfælde, hvori den er anvendt, og som ikke falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001 eller andre relevante de minimis-regler, samt de tilfælde, der ganske vist falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001 eller andre relevante tidligere regler, men hvor det fastlagte loft overskrides på grund af kumulering med anden støtte.

(56) På forhånd finder forordning (EF) nr. 69/2001 ikke anvendelse på støtte til aktiviteter vedrørende produktion, forarbejdning eller markedsføring af de produkter, der er anført i bilag I til EF-traktaten.

(57) Kommissionen er derfor af den opfattelse, at samtlige driftskapitallån, der er ydet til virksomheder inden for levnedsmiddelindustrien, såfremt de udøver aktiviteter vedrørende produktion af de produkter, der er anført i bilag I til EF-traktaten, ikke kan falde ind under forordning (EF) nr. 69/2001 og de tidligere de minimis-regler, da de derfor må høre ind under den følsomme landbrugssektor.

(58) Tysklands argument om, at de særlige regler i rammebestemmelserne for statsstøtte til investeringer i sektoren for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter (1996) først har været gældende siden 1998, er uden betydning i denne forbindelse, da disse særlige regler ikke har indvirket på de minimis-regelens anvendelsesområde ⁽¹²⁾.

(59) En overskridelse af det øvrige anvendelsesområde for forordning (EF) nr. 69/2001 eller en af de andre relevante de minimis-regler kunne efter Kommissionens opfattelse forekomme som følge af, at det loft, der er fastsat i forordning (EF) nr. 69/2001 eller i de tidligere

⁽¹²⁾ I øvrigt: Disse rammebestemmelser trådte i kraft med offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT C 29 af 2.2.1996, s. 4). Ved beslutning 1999/183/EF konstaterede Kommissionen, at Tysklands nationale støtteordninger er uforenelige med fællesmarkedet efter EF-traktatens artikel 87, stk. 1, for så vidt som de ikke er i overensstemmelse med EF-rammebestemmelserne og de foranstaltninger (for statsstøtte til investeringer i sektoren for forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter), der blev meddelt de tyske myndigheder ved brev SG (95) D/13086 af 20. oktober 1995.

de minimis-regler, kunne overskrides ved ydelsen af lånen enten på grund af, at der ikke er taget hensyn til støtteelementet i forbindelse med lånegarantien, eller på grund af den måde, hvorpå støtteelementet i forbindelse med driftskapitallånet beregnes. Retningslinjen giver ingen garanti for, at de minimis-grænsen blev overholdt i alle tilfælde. Dette var navnlig ikke tilfældet, når retningslinjen henvendte sig til kriseramte virksomheder, hvor der er en stor risiko for misligholdelse.

- (60) Hvad angår støtte, der blev ydet på grundlag af retningslinjen, var der efter Kommissionens opfattelse i det mindste for en stor dels vedkommende tale om foranstaltninger til fordel for kriseramte virksomheder.
- (61) For at kunne afgrænse kriseramte virksomheder fra sunde virksomheder har Kommissionen forklaret begrebet kriseramt virksomhed nærmere i afsnit 2.1 i rammebestemmelserne fra 1994⁽¹³⁾. Denne definition af en kriseramt virksomhed bekræfter essentielt Kommissionens beslutningspraksis i de foregående år, som er beskrevet i Kommissionens ottende beretning om konkurrencepolitikken fra 1979 (punkt 227-229)⁽¹⁴⁾.
- (62) Begrebet kriseramt virksomhed, som Kommissionen anvender her, beskrives i rammebestemmelserne fra 1994 som en virksomhed, der »ikke kan klare sig ved hjælp af egne midler eller ved at rejse den fornødne kapital hos aktionærer eller gennem låntagning. De typiske symptomer er ofte faldende indtjeningssevne eller voksende underskud, faldende omsætning, voksende lagerbeholdninger, overkapacitet, forringet cashflow, øget rente- og afdragsbyrde og lav nettoformue. I akutte tilfælde kan virksomheden allerede være blevet insolvent eller være trådt i likvidation.«
- (63) Ifølge punkt 3 (»støttemodtagere«) i retningslinjen henvender denne sig til nystartede virksomheder, management buy-outs og management buy-ins såvel som privatiseringer, og der skal gives prioritet til ansøgninger i forbindelse med konsolideringsforanstaltninger. Kommissionen finder, at det faktum, at der inddrages virksomheder med behov for konsolidering, tyder på, at virksomheder med behov for konsolidering inden for definitionen kriseramte virksomheder også kunne modtage lavtforrentede driftskapitallån.
- (64) Tyskland hævder, at Thüringens driftskapitalprogram bør ansues i en helhedsbetragtning sammen med Thüringens konsolideringsprogram. Mens kriseramte virksomheder udtrykkeligt også var omfattet af konsolideringsprogrammets anvendelsesområde, stod denne særlige mulighed ikke åben for Thüringens driftskapital-

program. Ved bestemmelsen af retningslinjens indhold er det ikke tilstrækkeligt at vurdere ordlyden i sig selv, derimod skal konsolideringsprogrammet indgå i bedømmelsen, og driftskapitalprogrammets anvendelsesområde skal vurderes ved, at begge ordninger betragtes som helhed. Thüringens driftskapitalprogram henvendte sig således ikke til kriseramte virksomheder.

- (65) Dette argument er ikke overbevisende som begrundelse for, at driftskapitalprogrammet ikke anvendes på kriseramte virksomheder. Ifølge ordlyden af retningslinjen var dens formål at yde støtte til virksomheder ved deres oprettelse og udvidelse eller at gøre det muligt for dem at blive på markedet, særligt for at afværge de farer, som truer deres eksistens og arbejdspladser. Derudover skulle der gives prioritet til ansøgninger vedrørende konsolideringsforanstaltninger.
- (66) Tyskland hævder desuden, at hovedbankens egenrisiko ansporede den til at undersøge låntagers kreditværdighed.
- (67) Muligvis blev sandsynligheden for, at modtageren rent faktisk var en kriseramt virksomhed, mindsket som følge af hovedbankens resterende egenrisiko, men det var på grundlag af retningslinjens ordlyd på ingen måde udelukket at begunstige kriseramte virksomheder. Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at det kunne være fordelagtigt for hovedbanken, navnlig i forbindelse med kriseramte virksomheder, at yde lån på grundlag af retningslinjen, da udbetalingen af tidligere bevilgede lån generelt forbedrede modtagervirksomhedernes likviditet, og risikoen for misligholdelse af lån, som hovedbanken allerede tidligere havde ydet, blev nedsat. Det kan faktisk være økonomisk hensigtsmæssigt for en bank at nedsætte en eksisterende stor risiko for misligholdelse af gamle lån ved at stille nye midler til rådighed for virksomheden til dennes omstrukturering. Dette er navnlig tilfældet, når den dermed forbundne risiko til dels bæres af staten.
- (68) Endelig dokumenterer de af Tyskland fremsendte oversigter over støtte, der henholdsvis er givet tilsagn om og udbetalt på grundlag af retningslinjen, at kriseramte virksomheder modtog støtte. Tyskland har ligeledes indrømmet i sine bemærkninger, at Thüringens driftskapitalprogram henvendte sig til kriseramte virksomheder.
- (69) Der skulle tages hensyn til støtteelementet, især i betragtning af risikoen for misligholdelse ved lån til kriseramte virksomheder, i forbindelse med lånegarantien ved beregningen af støtteværdien af de udbetalte lån.

⁽¹³⁾ Se fodnote 5.

⁽¹⁴⁾ Vedrørende ikke-anmeldt støtte er det fastsat i punkt 101 i Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder (meddelelse til medlemsstaterne med forslag til hensigtsmæssige foranstaltninger) fra 1999 (EFT C 288 af 9.10.1999, s. 2), at Kommissionen vil undersøge, om en rednings- og omstrukturingsstøtte, der er ydet uden Kommissionens godkendelse og derfor i strid med traktatens artikel 88, stk. 3, er i overensstemmelse med fællesmarkedet på grundlag af de rammebestemmelser vedrørende støttens forenelighed med fællesmarkedet, der gælder på det tidspunkt, hvor støtten blev ydet. Kommissionen bedømte derfor reglerne på grundlag af beslutningspraksis fra Kommissionens ottende beretning om konkurrencepolitikken fra 1979 og på grundlag af rammebestemmelserne fra 1994.

- (70) Denne vurdering ændres heller ikke som følge af, at Tyskland i sine bemærkninger har gjort opmærksomhed på, at de tyske myndigheder fra 1993 til 1996 ved beregningen af støtteværdien ikke var klar over, at der skulle tages hensyn til det støtteelement, der var forbundet med lånegarantien og de særlige risici i forbindelse med ydelsen af lån til kriseramte virksomheder. Kommissionen er ikke enig i denne opfattelse, da den allerede i 1989 havde sendt et brev til medlemsstaterne, hvori den gjorde opmærksom på, at alle statsgarantier efter dens opfattelse er omfattet af EF-traktatens artikel 87, stk. 1⁽¹⁵⁾. De tyske myndigheder burde ved ydelsen af garantier for lån til kriseramte virksomheder i det mindste have næret betænkkeligheder med hensyn til foranstaltningernes karakter af støtte, og de foranstaltninger, der er indeholdt i ordningen, skulle rettidigt have været anmeldt til Kommissionen, således at denne havde haft mulighed for at tage stilling til dem.
- (71) I henhold til meddelelsen fra Kommissionen om anvendelsen af EF-traktatens artikel 87 og 88 angående statsstøtte i form af garantier⁽¹⁶⁾ kan subventionsækvivalenten for en lånegaranti i et givet år:
- a) beregnes på samme måde som subventionsækvivalenten for et lån på bedre vilkår end markedsvilkårene, idet rentetilskuddet repræsenterer forskellen mellem markedsrenten og den rente, der er opnået takket være statsgarantien, efter at eventuelle betalte præmier er blevet fratrukket,
 - b) anses for at være forskellen mellem det udestående garanterede beløb ganget med risikofaktoren (sandsynligheden for misligholdelse) og en eventuel betalt præmie, dvs. (garanteret beløb × risiko) — præmie,
 - c) beregnes efter enhver anden objektivi berettiget og almindeligt anerkendt metode.
- (72) Kommissionen bekræfter dermed sin mangeårige holdning om, at støttens værdi kan nå op på det ved lånegarantien effektivt sikrede beløb, hvis der på det tidspunkt, hvor beslutningen om lånet træffes, helt klart er meget stor sandsynlighed for, at låntager ikke vil være betalingsdygtig.
- (73) I øvrigt kan støtteelementet i forbindelse med lånegarantien også med hensyn til sunde virksomheder føre til, at de minimis-grænsen overskrides.
- (74) Efter Kommissionens opfattelse er der i forbindelse med retningslinjen og anvendelsen heraf tale om støtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, såfremt den ikke falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001 eller falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001, men overskrider de minimis-loftet. Det samme gælder for de andre de minimis-regler, der var i kraft på det tidspunkt, hvor foranstaltningerne blev gennemført.
- (75) For så vidt som retningslinjen henvendte sig til kriseramte virksomheder, førte den til, at de pågældende virksomheder, som på grund af deres finansielle situation ellers ikke ville have modtaget støtte fra private kreditinstitutter på deres normale lånevilkår, modtog finansielle midler fra en privat bank.
- (76) Disse finansielle midler gør det muligt for virksomhederne at undgå, at de må forlade markedet, eller at forbedre deres markedsstilling. Hvis virksomheden måtte forlade markedet, ville en eksisterende overkapacitet blive reduceret, eller de frigjorte markedsandele ville blive overtaget af konkurrenter, der i begge tilfælde kunne forbedre deres rentabilitet. Driftskapitallånene udelukker ikke, at der ydes lån til virksomheder, som fremstiller produkter eller udfører tjenesteydelser, hvor der er samhandel inden for Fællesskabet. Det må derfor antages, at de finansielle foranstaltninger, der er omfattet af proceduren, kan påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne.
- (77) Sunde virksomheder ville heller ikke have modtaget disse finansielle midler fra private banker på de tilbudte vilkår og kunne derfor forbedre deres markedsstilling på fællesmarkedet i forhold til konkurrenterne ved hjælp af de driftskapitallån, der blev ydet. Dette gælder navnlig for sunde virksomheder, som opererede i de følsomme sektorer. Markederne i de følsomme sektorer inden for Fællesskabet kendetegnes ved overkapacitet. Den finansielle fordel, som disse specifikke virksomheder opnåede som følge af driftskapitallånene, medfører, at virksomhedernes stilling styrkes i forhold til andre konkurrenter i samhandelen mellem medlemsstaterne, og at samhandelen derfor kan påvirkes.
- (78) Retningslinjen kan derfor fordreje konkurrencen eller true med at fordreje den.
- (79) Kommissionen når dermed til den konklusion, at retningslinjen og anvendelsen heraf indeholder støtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, til fordel for virksomheder, der driver handel inden for Fællesskabet.

4.2. Støttens lovlighed

- (80) Kommissionen beklager, at Tyskland har udbetalt støtten i strid med EF-traktatens artikel 88, stk. 3.

4.3. Støttens forenelighed med fællesmarkedet, for så vidt som anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 69/2001 eller i givet fald en af de tidligere relevante de minimis-regler overskrides

- (81) Kommissionen har undersøgt retningslinjen ud fra den forudsætning, at den henvender sig til såvel sunde som kriseramte virksomheder.

⁽¹⁵⁾ Kommissionens skrivelse til medlemsstaterne SG(89) D/4328 af 5. april 1989.

⁽¹⁶⁾ EFT C 71 af 11.3.2000, s. 14.

- (82) For så vidt som støtten blev ydet til kriseramte virksomheder, var der tale om omstrukturingsstøtte eller redningsstøtte som forstået i Kommissionens ottende beretning om konkurrencepolitikken fra 1979 og rammebestemmelserne fra 1994 ⁽¹⁷⁾, som blev bekræftet af rammebestemmelserne fra 1999 ⁽¹⁸⁾.
- (83) For så vidt som støtten blev ydet til sunde virksomheder i de følsomme sektorer, foreligger der driftsstøtte som omhandlet i Kommissionens meddelelse fra 1979 ⁽¹⁹⁾ vedrørende støtteordninger med regionalt sigte og Kommissionens meddelelse fra 1988 vedrørende metoden for anvendelse af traktatens artikel 92, stk. 3, litra a) og c), på regionalstøtte ⁽²⁰⁾. Disse meddelelser blev bekræftet af retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte fra 1998 ⁽²¹⁾.
- (84) Nedenfor undersøges retningslinjens forenelighed på grundlag af de forskellige bestemmelser, der finder anvendelse ⁽²²⁾.
- (85) For så vidt angår omstrukturering af kriseramte virksomheder, kan det konstateres, at i henhold til Kommissionens praksis og rammebestemmelserne fra 1994 skulle følgende betingelser være opfyldt, for at støtten var forenelig med fællesmarkedet:
- a) der skal fremlægges og gennemføres en omstruktureringsplan, som gør det muligt at genoprette virksomhedens rentabilitet på længere sigt
 - b) modtagervirksomheden og dens ejere skal yde et passende bidrag
 - c) støttebeløbet skal være begrænset til det strengt nødvendige minimum
 - d) de specifikke regler for følsomme sektorer skal overholdes, hvilket normalt kræver individuel anmeldelse
 - e) der skal ske individuel anmeldelse af støtte til større virksomheder
 - f) såfremt der ikke foreligger uforudseelige undtagelsessituationer, som virksomheden ikke kan gøres ansvarlig for, må der kun ydes omstrukturingsstøtte en enkelt gang.
- (86) Ifølge retningslinjen var den eneste forudsætning, for at der kunne tildeles midler, at den ansøgende hovedbank ved tilvejebringelsen af driftskapitalen skulle deltage med egne midler i rimeligt omfang.
- (87) Retningslinjen indeholdt imidlertid intet krav om, at der skulle foreligge en holdbar omstruktureringsplan, som kunne gøre det muligt at genoprette rentabiliteten på længere sigt i betragtning af driftskapitallånet.
- (88) Retningslinjen indeholder ikke noget forbud mod gentagne bevillinger af omstrukturingsstøtte og begrænser heller ikke støttebeløbet til det mindst mulige for at nå målet. Tyskland har ikke oplyst, om der blev taget højde for disse kriterier.
- (89) I retningslinjen blev der ikke stillet krav om individuel anmeldelse af støtte til større virksomheder eller taget hensyn til specifikke regler for følsomme sektorer.
- (90) For så vidt som der kan ydes omstrukturingsstøtte til kriseramte virksomheder på grundlag af retningslinjen, er denne støtte ifølge Kommissionens opfattelse uforenelig med fællesmarkedet.
- (91) For så vidt angår redning af kriseramte virksomheder, kan det konstateres, at det ifølge praksis på dette område er en betingelse for, at redningsstøtte er forenelig med fællesmarkedet, at denne er begrænset til støtte i form af et offentligt lån på markedsvilkår eller i form af en offentlig garanti for private lån. Denne betingelse opfyldtes ikke i det foreliggende tilfælde, da lånene blev ydet på lempelige vilkår.
- (92) For så vidt angår tildeling af redningsstøtte ifølge retningslinjen, er denne støtte ikke forenelig med fællesmarkedet.
- (93) For så vidt som der blev ydet lån til fordel for økonomisk sunde virksomheder i de følsomme sektorer, må disse betragtes som driftsstøtte, som Kommissionen må vurdere ifølge de gældende retningslinjer for regionalstøtte.

⁽¹⁷⁾ I henhold til punkt 2.2 i rammebestemmelserne fra 1994 var disse rammebestemmelser imidlertid kun gældende i det omfang, de var i overensstemmelse med de særlige regler inden for de følsomme sektorer. På daværende tidspunkt var der særlige støtteregler inden for landbrug, fiskeri, stål, skibsbygningsindustrien, tekstil- og beklædningsindustrien, kunstfiberindustrien, bilindustrien, transport og kulindustrien. Inden for landbruget kunne Kommissionens særlige regler for rednings- og omstrukturingsstøtte fortsat anvendes for individuelle støttemodtagere, afhængigt af den berørte medlemsstats skøn, som alternativ til disse rammebestemmelser.

⁽¹⁸⁾ Se punkt 101.

⁽¹⁹⁾ EFT C 31 af 3.2.1979, s. 9.

⁽²⁰⁾ EFT C 212 af 12.8.1988, s. 2.

⁽²¹⁾ EFT C 74 af 10.3.1998, s. 9.

⁽²²⁾ EFT C 119 af 22.5.2002 (Med hensyn til den definitoriske afgrænsning henviser Kommissionen til de nævnte tekster. Kommissionen har undersøgt støtten til sunde virksomheder på grundlag af Kommissionens meddelelse fra 1988 vedrørende metoden for anvendelse af artikel 92, stk. 3, litra a) og c), på regionalstøtte. Vurderingen vil ikke blive ændret ved anvendelse af retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte fra 1998).

- (94) Delstaten Thüringen er ganske vist et økonomisk støtteberettiget område efter EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra a) (tidligere artikel 92, stk. 3, litra a)). Ifølge Kommissionens meddelelser om regionalstøtte fra henholdsvis 1979 og 1988⁽²³⁾ havde Kommissionen reelt mulighed for undtagelsesvis og på grund af de særlige vanskeligheder i disse støtteberettigede områder at godkende visse former for driftsstøtte, hvis bestemte betingelser var opfyldt.
- (95) En uomgængelig betingelse for, at driftsstøtte kunne godkendes, var, at støtten skulle føre til en permanent og afvejet økonomisk udvikling og ikke førte til overkapacitet i sektoren på EF-plan, således at sektorproblemet på EF-plan blev værre end de oprindelige vanskeligheder på regionalt plan. I denne sammenhæng skulle der anvendes en sektorbaseret procedure, hvorved EF-regler og retningslinjer for bestemte områder inden for industrien (stål, skibsværfter, syntetiske fibre, tekstil og beklædning) og landbruget og for industrivirksomheder, der forarbejder landbrugsprodukter, skulle overholdes. Ifølge disse EF-regler og -retningslinjer kunne der ikke gives driftsstøtte til de pågældende sektorer.
- (96) I det omfang, der er tale om støtte til sunde virksomheder i følsomme sektorer, er denne ikke forenelig med fællesmarkedet, da der skulle have været taget hensyn til fællesskabsregler og -retningslinjer for de følsomme sektorer, som forbyder driftsstøtte til sunde virksomheder.
- (97) Kommissionen er af den opfattelse, at undtagelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 2, ikke finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, da retningslinjen ikke forfølger nogen af de deri anførte mål. Tyskland har heller ikke gjort gældende, at disse undtagelsesbestemmelser finder anvendelse⁽²⁴⁾.
- (98) Kommissionen når til den konklusion, at bortset fra rammebestemmelserne vedrørende støtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder finder ingen specielle bestemmelser vedrørende støtte rettet mod horisontale mål i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c), anvendelse på retningslinjen, da retningslinjen ikke forfølger nogen af de særlige mål, og Tyskland heller ikke har gjort gældende, at dette er tilfældet.
- (99) Støtten forfølger efter Kommissionens opfattelse heller ikke det mål at fremme virkeliggørelsen af vigtige projekter af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi.

Formålet med støtten er heller ikke fremme af kulturen og bevarelse af kulturarven. Kommissionen når således til den konklusion, at hverken EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra b), eller artikel 87, stk. 3, litra d), finder anvendelse på retningslinjen.

- (100) En række af de tilfælde, hvor retningslinjen blev anvendt, har muligvis været genstand for en anden formel undersøgelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2. Den foreliggende beslutning vedrører ikke disse tilfælde.

5. KONKLUSION

- (101) Støtteordningen er ulovlig. Støtte, der overskrider anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 69/2001 eller, såfremt den ikke falder ind under denne, der overskrider de andre de minimis-regler, som var i kraft på det tidspunkt, hvor foranstaltningen blev gennemført, blev ydet ulovligt.
- (102) Støtteordningen er uforenelig med fællesmarkedet, idet den tillader, at der ydes redningsstøtte til nedsat rente ud over sit de minimis-anvendelsesområde, tillader omstrukturingsstøtte uden at tage hensyn til de betingelser, som er etableret i henhold til Kommissionens praksis, ikke kræver individuel anmeldelse for følsomme sektorer og heller ikke udelukker støtte til sunde virksomheder i de følsomme sektorer.
- (103) Anvendelsen af retningslinjen uden for anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 69/2001 eller de andre relevante de minimis-regler vedrørende kriseramte virksomheder eller vedrørende driftsstøtte til sunde virksomheder i de følsomme sektorer er derfor uforenelig med fællesmarkedet.
- (104) I henhold til Kommissionens faste beslutningspraksis skal støtte, der er ydet ulovligt og er uforenelig i henhold til EF-traktatens artikel 87, tilbagesøges fra støttemodtageren, såfremt støtten ikke er omfattet af de minimis-regler. Denne praksis blev bekræftet ved artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁽²⁵⁾. Ifølge artikel 14 i den nævnte forordning skal den pågældende medlemsstat træffe alle nødvendige foranstaltninger til at kræve støtten tilbagebetalt fra støttemodtageren. For nøjagtigt at fastslå antallet af tilfælde, der er omfattet af tilbagebetalingskravet, er Kommissionen af den opfattelse, at Tyskland skal udarbejde en liste over alle virksomheder, som ikke falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001 —

⁽²³⁾ Se fodnote 19 og 20.

⁽²⁴⁾ Med hensyn til anvendelsen af undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 87, stk. 2, litra c), henviser Kommissionen til EF-Domstolens konklusioner i dom af 19. september 2000, sag C-156/98, Tyskland mod Kommissionen (endnu ikke offentliggjort) vedrørende § 52, stk. 8, i den tyske indkomstskattelov (Einkommenssteuergesetz).

⁽²⁵⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Retningslinjen for Thüringens driftskapitalprogram (i det følgende »retningslinjen«) er forbundet med statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

Retningslinjen er ikke forbundet med støtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, for så vidt som støtten falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001 eller, såfremt den ikke er omfattet heraf, er omfattet af de de minimis-regler, der var gældende på tidspunktet for foranstaltningens gennemførelse, og kumuleret med anden de minimis-støtte ikke overskrider det pågældende de minimis-loft i forordning (EF) nr. 69/2001 eller tidligere relevante de minimis-regler.

Retningslinjen er ikke forbundet med støtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, for så vidt som støtten blev ydet til fordel for virksomheder, som ikke producerer varer eller udfører tjenesteydelser, hvor der er samhandel inden for Fællesskabet.

For så vidt som retningslinjen er omfattet af EF-traktatens artikel 87, stk. 1, er retningslinjen forbundet med ulovlig støtte.

Artikel 2

For så vidt retningslinjen foreskriver tildeling af støtte til sunde virksomheder uden for de følsomme sektorer, er denne støtte forenelig med fællesmarkedet.

Artikel 3

Såfremt retningslinjen hjemler rednings- og omstruktureringsstøtte til kriseramte virksomheder, er den uforenelig med fællesmarkedet, for så vidt som den er omfattet af EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

Artikel 4

Såfremt retningslinjen hjemler driftsstøtte til fordel for virksomheder i følsomme sektorer, er den uforenelig med fællesmarkedet, for så vidt som den er omfattet af EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

Artikel 5

Tyskland træffer alle nødvendige foranstaltninger for at tilbage-søge den i artikel 3 og artikel 4 omhandlede støtte, som allerede ulovligt er udbetalt til støttemodtagerne.

Tilbagesøgningen skal ske uophørligt og i overensstemmelse med national lovgivning, hvis denne giver mulighed for at efterkomme beslutningen hurtigt og effektivt. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev

udbetalt til støttemodtagerne, og indtil den er blevet tilbagebetalt. Renterne beregnes på basis af den referencesats, der anvendes til at beregne subventionsækvivalenten for regionalstøtte.

Artikel 6

Denne beslutning vedrører ikke de tilfælde, der allerede har været genstand for en anden undersøgelsesprocedure eller en endelig beslutning fra Kommissionens side. Tyskland udarbejder en liste over de berørte virksomheder.

Artikel 7

Tyskland udarbejder som led i gennemførelsen af denne beslutning en liste over de virksomheder, som ikke falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001, eller som under hensyntagen til støtteelementet i forbindelse med lånegarantien og anden de minimis-støtte, der blev ydet på det relevante tidspunkt, overskrider loftet i forordning (EF) nr. 69/2001.

Tyskland udarbejder som led i gennemførelsen af denne beslutning en liste over samtlige kriseramte virksomheder, som ikke falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001, og som modtog støtte i henhold til retningslinjen, og anfører de kriterier, der ligger til grund for klassificeringen.

Tyskland udvikler i denne forbindelse en metode til identificering af støtteelementet i lånegarantien.

Tyskland udarbejder som led i gennemførelsen af denne beslutning en liste over de virksomheder, som modtog støtte på grundlag af retningslinjen og ikke falder ind under forordning (EF) nr. 69/2001, og som producerer varer eller udfører tjenesteydelser, hvor der ikke er samhandel inden for Fællesskabet, og anfører kriterierne.

Artikel 8

Tyskland underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 9

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 27. november 2002.

På Kommissionens vegne

Mario MONTI

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 24. juni 2003

om tilladelse til visse alternative metoder til mikrobiologisk undersøgelse af kød bestemt til Finland og Sverige

(meddelt under nummer K(2003) 1928)

(EØS-relevant tekst)

(2003/470/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets beslutning 95/409/EF af 22. juni 1995 om fastsættelse af regler for mikrobiologisk undersøgelse for salmonella af stikprøver af fersk okse- og svinekød bestemt til Finland og Sverige ⁽¹⁾, ændret ved beslutning 98/227/EF ⁽²⁾, særlig del C, første afsnit, i bilaget,

under henvisning til Rådets beslutning 95/411/EF af 22. juni 1995 om fastsættelse af regler for mikrobiologisk undersøgelse for salmonella af stikprøver, der skal foretages af fersk fjerkrækød bestemt til Finland og Sverige ⁽³⁾, ændret ved beslutning 98/227/EF, særlig del C, første afsnit, i bilaget, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der er behov for at anvende hurtige analysemetoder, når fersk kød og fjerkrækød bestemt til Finland og Sverige undersøges for *Salmonella* spp., fordi sådanne produkter kun har begrænset holdbarhed. Der bør derfor indføres en mulighed for at anvende hurtigere, alternative metoder, som giver tilsvarende garantier som de metoder, der er tilladt i henhold til beslutning 95/409/EF og 95/411/EF.
- (2) Den Videnskabelige Komité for Veterinærforanstaltninger med henblik på Folkesundheden afgav den 19.-20. juni 2002 en udtalelse om kriterier for evaluering af metoder til påvisning af *Salmonella*. I udtalelsen anbefalede komitéen, at validering af nye alternative metoder skulle ske i henhold til en officiel procedure, helst proceduren i standard EN/ISO 16140 ⁽⁴⁾.
- (3) Komitéen konkluderede endvidere, at de valideringsprocedurer, der er beskrevet af standardiseringsorganerne Association Française de Normalisation (AFNOR), Association of Official Analytical Chemists (AOAC), Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) og det

nordiske system til validering af alternative mikrobiologiske metoder (NordVal), i store træk er ens, men visse mindre detaljer er forskellige.

- (4) Der bør tages hensyn til komitéens udtalelse.
- (5) EN/ISO 16140-standardens blev godkendt i 2002, og erfaringerne med anvendelsen af denne standard er endnu små. Det er derfor nødvendigt foreløbig at tillade anvendelsen af metoder, der er validerede i henhold til valideringsprocedurer, der svarer til den procedure, der beskrives i EN/ISO 16140-standardens. Denne mulighed bør tages op til fornyet overvejelse, og de relevante bestemmelser bør om fornødent ændres.
- (6) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Det er tilladt at anvende følgende alternative analysemetoder til de mikrobiologiske undersøgelser, der er omhandlet i beslutning 95/409/EF og 95/411/EF:

- metoder, der er valideret sammenholdt med de seneste udgaver af ISO 6579-standardens ⁽⁵⁾ eller metode nr. 71 fra Nordisk Metodikkomité for Levnedsmidler ⁽⁶⁾, og som er certificeret af en tredjepart i overensstemmelse med protokollen i den seneste udgave af EN/ISO 16140-standardens
- indtil der er indhøstet erfaringer fra anvendelsen af EN/ISO 16140-standardens: metoder, der er blevet valideret sammenholdt med ovenstående analysemetoder, og det er certificeret, at de giver tilsvarende garantier, i overensstemmelse med protokoller, der er beskrevet af Association Française de Normalisation (AFNOR), det nordiske system til validering af alternative mikrobiologiske metoder (NordVal) eller Association of Official Analytical Chemists (AOAC).

⁽¹⁾ EFT L 243 af 11.10.1995, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 87 af 21.3.1998, s. 14.

⁽³⁾ EFT L 243 af 11.10.1995, s. 29.

⁽⁴⁾ EN/ISO 16140:2003 Microbiology of food and animal feeding stuffs — Protocol for the validation of alternative methods.

⁽⁵⁾ ISO 6579:2002 Mikrobiologisk undersøgelse af fødevarer og foderstoffer — Horizontal metode til bestemmelse af *Salmonella* spp.

⁽⁶⁾ NMKL-metode nr. 71, 5. udg., 1999: *Salmonella*. Detection in food (*Salmonella*. Påvisning i livsmedel).

Valideringen af disse alternative metoder skal omfatte anvendelse af kødprøver i valideringsundersøgelserne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juni 2003.

Artikel 2

Denne beslutning tages op til revision senest to år efter vedtagelsen for at tage hensyn til erfaringer og fremskridt med hensyn til validering af alternative mikrobiologiske metoder.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne.

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union)

**FÆLLES STRATEGI 2003/471/FUSP VEDTAGET AF DET EUROPÆISKE RÅD
af 20. juni 2003
om ændring af fælles strategi 1999/414/FUSP over for Rusland med henblik på at forlænge dens
gyldighedsperiode**

DET EUROPÆISKE RÅD HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 13, stk. 2,

under henvisning til Rådets henstilling, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Gyldighedsperioden for Den Europæiske Unions fælles strategi 1999/414/FUSP af 4. juni 1999 over for Rusland ⁽¹⁾ udløber den 24. juni 2003.
- (2) Det skønnes nødvendigt at ændre den fælles strategi med henblik på at forlænge dens gyldighedsperiode —

VEDTAGET FØLGENDE FÆLLES STRATEGI:

Eneste artikel

I del IV i fælles strategi 1999/414/FUSP affattes det første punkt benævnt »Gyldighedsperiode« således:

»Denne fælles strategi gælder indtil den 24. juni 2004. Den kan forlænges, revideres og om nødvendigt tilpasses af Det Europæiske Råd efter henstilling fra Rådet.«

Denne fælles strategi offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Thessaloniki, den 20. juni 2003.

På Det Europæiske Råds vegne
C. SIMITIS
Formand

⁽¹⁾ EFT L 157 af 24.6.1999, s. 1.

RÅDETS FÆLLES AKTION 2003/472/FUSP**af 24. juni 2003****om videreførelse af Den Europæiske Unions samarbejdsprogram for ikke-spredning og nedrustning i Den Russiske Føderation**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 14 sammenholdt med artikel 23, stk. 2,

under henvisning til Den Europæiske Unions fælles strategi 1999/414/FUSP over for Rusland vedtaget af Det Europæiske Råd den 4. juni 1999 ⁽¹⁾, som ændret ved fælles strategi 2003/471/FUSP vedtaget af Det Europæiske Råd den 20. juni 2003 ⁽²⁾ med henblik på forlængelse af dens anvendelse, og hvori der bl.a. gives udtryk for, at Den Europæiske Union går ind for at fremme nedrustning og begrænse spredning af masseødelæggelsesvåben, støtte våbenkontrol, gennemføre eksisterende aftaler og styrke eksportkontrol, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Russiske Føderation på den anden side ⁽³⁾ skal bl.a. befordre en større overensstemmelse mellem holdningerne til internationale spørgsmål af fælles interesse og således øge sikkerheden og stabiliteten.
- (2) Den 25.-26. juni 2002 lancerede lederne af G8-landene i Kananaskis (Canada) det globale partnerskabsinitiativ imod udbredelse af masseødelæggelsesvåben og -materialer, i henhold til hvilket de vil støtte specifikke samarbejdsprojekter, i første omgang i Den Russiske Føderation, om ikke-spredning, nedrustning, terrorismebekæmpelse og nuklear sikkerhed.
- (3) Den Europæiske Union støtter formålet med og principperne i G8-landenes globale partnerskabsinitiativ og fremmer fortsat på samarbejdsbasis trusselsreducerende aktiviteter og en sikker afvikling af ressourcer i Den Russiske Føderation relateret til masseødelæggelsesvåben.
- (4) Den Europæiske Unions aktiviteter vil finde sted sideløbende med de aktiviteter, der gennemføres såvel af Det Europæiske Fællesskab som af medlemsstaterne på bi- og multilateralt plan.
- (5) Alle sådanne aktiviteter bør koordineres i videst muligt omfang for at undgå unødvendige overlapninger.
- (6) Den Europæiske Unions aktiviteter kan også gennemføres i samarbejde med andre lande.

- (7) Kommissionen har indvilliget i at påtage sig visse opgaver, som er nødvendige for gennemførelsen af denne fælles aktion —

VEDTAGET FØLGENDE FÆLLES AKTION:

Artikel 1

1. Det EU-samarbejdsprogram for ikke-spredning og nedrustning i Den Russiske Føderation (i det følgende benævnt »programmet«), der blev oprettet ved Rådets fælles aktion 1999/878/FUSP ⁽⁴⁾, videreføres hermed.
2. Formålet med programmet er at støtte Den Russiske Føderation i dens bestræbelser med hensyn til våbenkontrol, nedrustning og ikke-spredning og med henblik herpå:
 - at samarbejde med Den Russiske Føderation i dens stræben efter en sikker og miljømæssigt forsvarlig afvikling og/eller omstilling af infrastruktur og udstyr, der er knyttet til masseødelæggelsesvåben
 - at skabe en retlig og operationel ramme for styrkelse af Den Europæiske Unions rolle i samarbejdsbaserede trusselsreducerende aktiviteter i Den Russiske Føderation gennem projektorienteret samarbejde
 - at fremme en hensigtsmæssig koordinering af programmer og projekter på dette område på fællesskabs- og medlemsstatsplan samt på internationalt plan.

Artikel 2

1. Efter indstilling fra en medlemsstat og/eller Kommissionen træffer Rådet afgørelse om, hvilke nye nedrustnings- og ikke-spretningsprojekter, der skal finansieres som led i programmet.
2. De nye projekter, der skal vedtages som led i programmet, skal ligge inden for det kemiske, nukleare eller biologiske område eller vedrøre eksportkontrol.

Artikel 3

1. Rådet overdrager, for programmets varighed og med forbehold af artikel 5, til Kommissionen at forberede projekterne til godkendelse samt at overvåge den korrekte gennemførelse af dem. Kommissionen aflægger regelmæssigt samt efter behov rapport til Rådet med referat til formandskabet, der bistås af generalsekretæren for Rådet, den højtstående FUSP-repræsentant.

⁽¹⁾ EFT L 157 af 24.6.1999, s. 1.

⁽²⁾ Se side 68 i denne EUT.

⁽³⁾ EFT L 327 af 28.11.1997, s. 3.

⁽⁴⁾ EFT L 331 af 23.12.1999, s. 11.

2. Kommissionen bistås af en ekspertenhed, herunder et projektkontor i Moskva. Antallet af enhedens medlemmer og deres opgaver fremgår af mandatet i bilaget.

3. Kommissionen skal fortsat have et projektkontor i Moskva, som kan:

- sikre en tæt samordning med det personale, der arbejder med fællesskabsfinansierede projekter
- udføre feasibility-undersøgelser, hvor det er relevant
- fungere som kontaktpunkt i forhold til de lokale myndigheder og repræsentanterne for de øvrige bidragydende lande
- forhandle med de lokale myndigheder om de ordninger, der er nødvendige for gennemførelsen af programmet
- overvåge anvendelsen af de midler, der er afsat til gennemførelsen af programmet.

Artikel 4

1. Det finansielle referencegrundlag til dækning af administrationsomkostningerne i forbindelse med den i artikel 3, stk. 2 og 3, omhandlede ekspertenhed er 680 000 EUR.

2. Forvaltningen af de udgifter, der skal finansieres af det i stk. 1 fastsatte beløb, sker i overensstemmelse med Fællesskabets budgetprocedurer og -regler.

3. Den Europæiske Union finansierer programmets infrastruktur og løbende udgifter.

4. Rådet og Kommissionen sikrer passende koordinering af programmet, fællesskabsbistanden og den bi- og multilaterale bistand, der ydes af medlemsstaterne. I den forbindelse noterer Rådet sig, at Kommissionen har til hensigt at rette sin indsats mod gennemførelsen af denne fælles aktions målsætninger og prioriterede områder, i givet fald ved passende fællesskabsforanstaltninger.

5. Gennemførelsen af denne fælles aktion tages op under bilaterale konsultationer med Den Russiske Føderation og andre partnere inden for rammerne af de eksisterende politiske dialogmøder.

Artikel 5

1. Rådet tager regelmæssigt de foranstaltninger, der er truffet som led i programmet, op til fornyet overvejelse. I den forbindelse skal der også foretages en vurdering af Den Russiske Føderations evne til at absorbere og udnytte øget bistand.

2. Afhængigt af de fremskridt, der gøres i programmet, skal der med jævne mellemrum foretages uafhængig evaluering og revision.

3. Rådet kan suspendere programmet, hvis Den Russiske Føderation ikke

- fuldt ud samarbejder om gennemførelsen af programmet
- tillader EU-overvågning og/eller periodisk ekstern evaluering og revision med henblik herpå.

Artikel 6

Denne fælles aktion træder i kraft på dagen for dens vedtagelse.

Den udløber på datoen for udløbet af Den Europæiske Unions fælles strategi 1999/414/FUSP over for Rusland.

Artikel 7

Denne fælles aktion offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 24. juni 2003.

På Rådets vegne
G. PAPANDREOU
Formand

BILAG

Mandat for ekspertenheden under EU-samarbejdsprogrammet for ikke-spredning og nedrustning i Den Russiske Føderation

I fælles aktion 1999/878/FUSP blev det pålagt Kommissionen at oprette en ekspertenhed under EU-samarbejdsprogrammet for ikke-spredning og nedrustning i Den Russiske Føderation. Nævnte fælles aktion blev suppleret af to gennemførelsesafgørelser (2001/493/FUSP af 25. juni 2001 om fastlæggelse af yderligere projekter og 2002/381/FUSP af 21. maj 2002 om et ekstra budget for ekspertenheden).

Nogle af de projektaktiviteter, der blev godkendt i 1999 og 2001, har ikke kunnet afsluttes inden udløbsdatoen for den fælles aktion 1999/878/FUSP, og det forventes, at der vil blive truffet beslutning om nye projekter i henhold til denne fælles aktion. Dette forudsætter, at ekspertenhedens mandat bliver forlænget.

Ekspertenheden omfatter en politik- og projektkoordineringssektion under Kommissionen i Bruxelles og et projektkontor i Moskva, som refererer til politik- og projektkoordineringssektionen i Bruxelles. Politik- og projektkoordineringssektionen består af to EU-eksperter og en sektionsleder, som er udstationeret af Kommissionen. Sektionen får administrativ støtte fra en sekretær og en kontorassistent. Projektkontoret i Moskva består af en EU-ekspert og en lokal sekretær.

Sektionslederen har det overordnede ansvar for gennemførelsen af den fælles aktion. Han opretholder nære forbindelser med formandskabet for Rådet for Den Europæiske Union og medlemsstaterne og generalsekretæren/den højtstående FUSP-repræsentant.

Opgaver med relation til koordinering og udvikling af politikker og projekter omfatter bl.a. følgende:

- støtte til koordinering af programmer for ikke-spredning og nedrustning i Den Russiske Føderation på fællesskabs- og medlemsstatsplan og i en bredere sammenhæng
- etablering af en database over projekter, som finansieres af Den Europæiske Union, Fællesskabet og medlemsstaterne
- etablering af og vedligeholdelse af en database over EU-eksperter opdelt efter politikområder
- etablering af et netværk mellem medlemsstaternes kontaktpunkter, som kan være et supplement til Rådets kompetente arbejdsgrupper med hensyn til gennemførelsen af den fælles aktion og beslægtede aktiviteter
- at udarbejde og fremlægge regelmæssige situationsrapporter
- at fungere som kontaktpunkt for internationale initiativer
- at fungere som kontaktpunkt i forhold til modtagerlandets myndigheder og officielle repræsentanter for andre bidragydende lande uden for Den Europæiske Unions lande
- at tilrettelægge eller deltage i tilrettelæggelsen af konferencer inden for rammerne af samarbejdsinitiativet for ikke-spredning og nedrustning (NDCI).

Sektorrelaterede opgaver omfatter bl.a. følgende:

- at udarbejde sammenfattende sektorrapporter
 - at fremlægge en indgående analyse af sektorens hovedproblemer
 - at definere og gennemføre begrænsede feasibility-undersøgelser, når der er behov for det
 - at indkredse projekter, der tager fat på hovedproblemer
 - at udarbejde projektforslag til forelæggelse for Rådet med henblik på eventuel finansiering via opfølgingsforanstaltninger til denne fælles aktion
 - at afslutte og koordinere gennemførelse af projekter, som finansieres via denne fælles aktion og fælles aktion 1999/878/FUSP, herunder ved hjælp af afgørelser til gennemførelse af de fælles aktioner i nært samarbejde, om nødvendigt, med de medlemsstater, som står for projekterne
 - at sikre et nært samarbejde med det personale, der arbejder med EU-finansierede projekter.
-

RÅDETS FÆLLES AKTION 2003/473/FUSP**af 25. juni 2003****om Den Europæiske Unions bidrag til bilæggelse af konflikten i Georgien/Sydossetien**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 14, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den 26. februar 2001 erklærede Rådet sig parat til at spille en mere aktiv politisk rolle i det sydlige Kaukasus og til at søge yderligere måder, hvorpå bestræbelserne på at forebygge og løse konflikter i regionen kan støttes, især ved en styrkelse af samarbejdet med Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE).
- (2) Den 29. oktober 2001 vedtog Rådet fælles aktion 2001/759/FUSP ⁽¹⁾ om et bidrag fra Den Europæiske Union til bilæggelse af konflikten i Sydossetien.
- (3) EU's bidrag under denne fælles aktion til OSCE-missionen i Georgien har sikret, at faste sekretariater har kunnet fungere under OSCE's auspicer på georgisk og sydossetisk side, og har givet mulighed for afholdelse af møder i den fælles kontrolkommission (JCC) og ekspertgruppen, der er de vigtigste instrumenter til bilæggelse af konflikten.
- (4) EU mener, at dens bistand har bevirket, at både EU og OSCE har fået en mere effektiv rolle i forbindelse med bilæggelsen af konflikten.
- (5) OSCE og formændene for JCC har anmodet om opfølgende bistand fra EU, og EU har indvilliget i at yde yderligere finansiell bistand til bilæggelse af konflikten.
- (6) Kommissionen har påtaget sig gennemførelsen af denne fælles aktion.
- (7) Kommissionen sikrer den nødvendige synliggørelse af EU's bidrag til projektet —

VEDTAGET FØLGENDE FÆLLES AKTION:

Artikel 1

1. Den Europæiske Union bidrager til at styrke bilæggelsen af konflikten i Sydossetien.

⁽¹⁾ EFT L 286 af 30.10.2001, s. 4.

2. Med henblik herpå yder Den Europæiske Union et bidrag til OSCE til finansiering af møder i JCC og ekspertgruppen, til afholdelse af konferencer under JCC's auspicer og til udgivelse af et nyhedsbrev fra JCC.

Artikel 2

1. Udbetalingen af finansiell støtte, der ydes i henhold til denne fælles aktion, er betinget af, at der afholdes mindst to JCC-møder og mindst to møder i ekspertgruppen inden for 12 måneder fra startdatoen for den finansieringsaftale, der skal indgås mellem Kommissionen og OSCE-missionen i Georgien. Der skal være en påviselig indsats fra både georgisk og sydossetisk side for at opnå reelle politiske fremskridt i retning af en varig og fredelig løsning af uoverensstemmelserne mellem dem.

2. Rådet overdrager det til Kommissionen at gennemføre denne fælles aktion med henblik på at nå det mål, der er fastsat i artikel 1, stk. 2. Med henblik herpå indgår Kommissionen en finansieringsaftale med OSCE-missionen i Georgien om anvendelsen af Den Europæiske Unions bidrag, der skal ydes i form af gavebistand.

3. OSCE-missionen i Georgien skal være ansvarlig for udbetalingen af rejsegodtgørelser, for afholdelse af konferencer under JCC's auspicer og for udgivelse af et nyhedsbrev fra JCC. Ifølge finansieringsaftalen skal OSCE-missionen i Georgien sikre en synliggørelse af Den Europæiske Unions bidrag til projektet.

4. Kommissionen holder sig gennem sin delegation i Tbilisi i nær kontakt med OSCE-missionen i Georgien for at overvåge og evaluere fremskridtene, så det sikres, at aktionen bliver vellykket, og at gavebistanden anvendes korrekt til de formål, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2.

5. Kommissionen aflægger skriftlig rapport om gennemførelsen af denne fælles aktion til Rådet med referat til formandskabet, der bistås af Rådets generalsekretær/den højtstående FUSP-repræsentant. Oplysningerne skal navnlig bygge på de regelmæssige rapporter, som OSCE-missionen i Georgien skal aflægge inden for rammerne af kontraktforholdet med Kommissionen, jf. artikel 2, stk. 2.

Artikel 3

1. Det finansielle referencegrundlag for det bidrag, der er nævnt i artikel 1, stk. 2, er på 160 000 EUR.

2. De udgifter, der finansieres med det i stk. 1 fastsatte beløb, forvaltes i overensstemmelse med Fællesskabets procedurer og regler for De Europæiske Fællesskabs almindelige budget med den undtagelse, at en eventuel præfinansiering ikke forbliver Det Europæiske Fællesskabs ejendom.

Artikel 4

1. Denne fælles aktion træder i kraft den 1. juli 2003.

Den udløber den 30. juni 2004.

2. Denne fælles aktion tages op til fornyet overvejelse ti måneder efter dens ikrafttræden.

Artikel 5

Denne fælles aktion offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. juni 2003.

På Rådets vegne

G. PAPANDREOU

Formand
